

Verwarde hof

Antonio Mira de Amescua

Vertaald door: Leonard de Fuyter

bron

Antonio Mira de Amescua, *Verwarde hof* (vert. Leonard de Fuyter). Jacob Lescaijje, Amsterdam
1671 (herziene herdruk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/mira010verw02_01/colofon.php

© 2011 dbnl

**Aan den Konst-voedende S^r. Marten Kretser,
Gewezenen regent van de schouburgh tot Amsterdam, in den jare
1647.**

M^{Yn} Heer en Vrient,

Den doorluchtigen *Plutarchus* vermaant ons wel te recht, dat wy zullen arbeiden, om de eere waardig te worden; maar ons niet en behooren te verstouten de zelve te belooopen. Willende daar mede te kennen geven, dat die weynig begeerend is, weynig zal ontbreken. Waar by wy geleert worden, de vermetelheyt te schouwen, en het vernoegen aan te nemen. Naar welkers betrachting, hebben wy in dezen meer gearbeyt door lust en vernoegen, dan om eer, in achting nemende de woorden van den Poëet *Terentius*, daar hy zeydt: *Zoekt niet meer te bemachtigen, als gy*

kunt bejagen. Ons daar door vermanende: dat wy ons zelve niet en moeten betrouwen, ofte toeschrijven, 't gene in elks oordeel bestaat: 't welk ook *Titus Quintius* schijnt te bevestigen, als hy zeydt: *Overweegt uwe zaaken rijpelijk, op dat gy niet en doet, het gene gy namaals niet en zond wenschen gedaan te hebben.* Zeer wel passende op de spreuke:

Verzint, eer gy begint.

Dit overwogen hebbende, zullen wy U.E. met ongedekte hoofden dissen, op den Dis van reeden (daar U.E. wel waardig zijt de voorzittende plaatse te bekleeden) de eelste vruchten der harssenen van den grooten Spaanschen Poët *Lope de Vega Carpio*, diese in geen kleyn aanzien hebben gebracht by den grootsten Stafdrager van Europa, die de zelye zoo gekoestert heeft, datze bekend en geroemt zijn in al de redelijkste deelen der werelt, daarze my, noch onkundig zijnde, door het gehoor zoo vervoert, en doorgriefft hebben, dat ik my heb derven verstouten, dien godt der Poëeten op de hiel te volgen, om my te oeffenen in de eygenschappen zijner wijsheden, ende eyndelijk door den Heere *Barokus* zoo veel te wege gebracht, dat hy de zelve heeft hervormt, en ik gestelt

in Nederduytze vaarzen; op datze onze Konst-lievende (doch voornamelijk U.E.) mochten smaaken en behagen; op dat wy hier door mogen genieten, het gene andere genooten hebben: En om deze genieting te bemachtigen, heeft het ons gedocht dit werk U.E. op te dragen, die een Voesterheer, en lief hebber onzer Zangeressen zijt, en alreede de handen aan de gareelen van *Apollo* geslagen hebt. Wilt dan deze vruchten, om U.E. waardigheyt, en onzen yver, zoo koesteren en streelen, datze haren gewijden met laage dankbaarheyt bedanken, en met haar eer, eeren den genen, die haar de cere heeft waardig gemaakt; verhope dat de zelve my aan U.E. zoo zullen verplichten, dat ik my mach toeschrijven de bynaam van
U.E.

verbonden vrient

LEONARD DE FUYTER.

t' Amsterdam, in den jare 1656.

Vertoonders.

Libio.

Floro.

Frederico, Hertogh van Trapano.

Octavio, Edelman.

Matilde, Koninginne van Sicilien.

Porsia, Hertoginne Van Messina.

Helena, Princesle van Salerno.

Fabritio, Edelman.

Pompeo, Siciliaansen Graaf.

Karel, } onbekende Princen van Sicilien.

Henriko, } onbekende Princen van Sicilien.

Barlovento, Dienaar van Karel.

Ernesto, Slot-vooght van Palermo.

Ludovicus, Geheym-schrijver van den Staat.

Lisardus, Voester-vader van Henrik.

Claudio, Edelman.

Twee Pagien.

Herault.

Het Tooneel is 't Hof van Palermo.

't Verwarde hof.

Eerste deel.

Eerste tooneel.

Libio, en Floro.

'k **B**En nauwelijks 't gevaar der golleven ontkomen,
 Vriendt Floro, of ik zie Palermo ingenomen
 Met ongemeene vreugt; ja schijnt dat deze Stad
 Alleen de blijdschap van de heele werelt vat.
 Indien ik iets vermach, wilt my doch kondbaar maken
 De oorzaak van dees vreugt, die elk het hart doet blaken;
 Verhaalt my hoe, en wat, en waarom, op dat ik
 My meê na deze vreugt, als andre burgren, schik.

Floro.

Wel luystert met voordacht, ik zal aan u verhalen
 D'oorspronkelijke gront. De laatste die de palen
 Van dit al-oude rijk verheerelijkten, vriend,
 Was Edowardo; zelfs van 't noodtgeval gedient,
 Mits hy voordachtzaam was, in oorlog en in vrede,
 Noyt zig Siciliën zoo'n vorst haar stoel bekleede.
 Dien Konings egemaal, had uyt haar vruchtb're schoot
 Twee zoonen voortgebracht op eenen tijt, ô! groot
 Een onbedachtzaamheyt; zy, vrezend' voor den tooren
 Haars mans, heeft 't eene kind de ballingschap beschooren.
 En gaf, door moeder-zucht, het in bewaring van
 Een haar vertroude vrundt, en 't ander heeftz' haar man
 Geoffert na behoor. Hy, door nieuwsgierigheden
 Geprikkelt, en verblindt, bestont 't geheym t'ontleden
 Der Goden, uyt de loop des hemels, hoe zijn zoon
 (O onverzichtigheyt!) berooft van staat en kroon,
 Ja, als een wreet tyran het rijk zouw moeten derven,
 En als een balling uyt zijn vaders palen swerven,

Den Koning gantsch ontaart van menscheydt, en van plicht
 Van vader, heeft verwoedt dit kleyn onnozel wicht
 In zijne razerny in eenen bus geslooten,
 En offerden 't de zee, dus levend' van zijn looten
 En erfgenaams ontbloot, is hy ten graf gedaalt
 Binnen Messina, als voor dees my is verhaalt.
 Zins zijne doodt, zoo is dees gulden troon betreeden
 Van zijne nicht Matild', die naar vooroudren zeeden
 En overoudt gebruyk, de Staaten heeft vergaart
 En burg'ren van dit rijk, in deugd en moedt vermaart,
 Uyt welkers rey Matild' een man zal moeten keuren
 Tot schraging van de kroon, en dit zal nu gebeuren.
 Dit 's d'oor zaak van de vreugt.

Libio.

Wie heeft 'er oyt gehoord
 Van zulk een wreede wet: vrund Floro, noch een woort,
 Waarom 't gemeene volk meê voor haar stoel doen dagen?

Floro.

Tot vordring van haar keur.

Libio.

Hoe! om de kroon te dragen?
 Siciliën, met reën heeft u 't gerucht beschult
 Voor wreê barbaren: ja met recht zijt gy gehult
 Met vier'ge bergen die u ommetrek vergiffen.
 Wat Montebelse borst voedt zulken wet? wie griffen
 Zulks in u keuren doch? dat een oneedel hoofd
 De kroon zou torszen, Goôn!

Floro.

Is u 't verstandt berooft
 Vrandt Libio! zeg op, of dooien uwe zinnen?
 Hoe trekt gy deeze zaak nu zoo ter hart? 't beginnen
 Van zulks is niet van nu, ô neen, het is een wet
 By 't Noordtsche volk voorheen in volle kracht gezet,
 Die eertijts deze plaats door hun geweld bezaten.
 't Is billik, de gemeent' dees eer is toegelaten
 Te komen voor de stoel haars konings, schoon de keur,
 Door 't keuren van een vrouw, haar hope stelt te leur;
 Ik sta 't u toe, ô ja! dat d'Adel door hun daden

De scepters passen, maar Matilde, als beraden
 Een een voorzicht'ge vrouw, mijns oordeels, heeft al een
 In 't hart gekeurt, met wie zy op dees troon wil treên.

Lib.

Wie meent gy hier zoo hoog in luk te zijn gerezen,
 Vruut Floro, die haar man, en onzen Vorst zou wezen?

Flo.

Om wel te kiezen na mijn oordeel, is 'er geen
 In heel Siciljen, die tot voordeel van 't gemeen
 Den naam van koning, en den scepter past te dragen
 Als hartog Frederik, een vorst die in de vlagen
 Des oorlogs is zoo kloek, dat hy dit rijk verstrekt
 Een wonder: 'k weet haar gonst hier door is opgewekt.
 Daar is den hartog zelfs, ô welgestelde leden
 Gebooren tot 't gezag, om op dees troon te treden.
 Noyt heeft Siciliën een zijns gelijk gebaart.

Libio.

Gelijk mijn oogen zien.

Floro.

In moedt en deugt vermaart.

Tweede tooneel.

Den hartog Frederik en Octavio uyt.

Octav.

EEn yder stelt den Vorst volkomentlijk voor oogen
 Zijn goe genegentheyt, en van hoe groot vermoogen
 Elks zucht tot u waarts is, ja zoo, dat in hun hart
 U reets met deze kroon geluk geboden wardt,
 Voortzeggende u heyl, 't welk schijnt ten top gereezen,
 Wat my belangt, ik leef beyd' tusschen hoop en vreezen,
 Door dien ik twijffelend' niet wel gelooven kan
 U luk, waar op ik hoop.

Fred.

Ziet mijn vermogen an.
 Weet gy niet dat de stem van 't volk, Gods wil, wil spellen?
 Fortuyn, al is 't een vrouw, verhoop ik, zal haar stellen
 Aan mijne zy, en my in 't minst niet tegen zijn.
 'k Ben d'eerste van dit Rijk, Matilde heeft door mijn
 De diensten aan de kroon, my doen de kroon betrachten:

Haar oogen (ja te recht uytbeelsters der gedachten,
 Die hebben Frederik al blijks genoeg betoont
 Wat hart tot mywaarts in Matildens boezem woont)
 Door dienze tongen zijn Octavi van de zelve
 Die sprakeloos 't geheym uyt onze boezems delven.
 Porsiaas liefde moet my slaaken van mijn plicht.
 De kroon, die is 't alleen die deze scheidung slicht:
 Die tot den scepter raakt, die moet geheel verlaten
 Zijn menschelijk' gedaant'; want koninklijke staten,
 Verevenaren zich by d'opper-godlijkheên.

Octav.

Daar komt de koningin.

Fred.

Zegt dat daar komt die geen
 Die door haar oogen zouw de starren doen ontlichten,
 Zeg dat daar komt die geen, die vuur'ge vlammen slichten
 In dees gezengde borst, zeg dat daar komt een beelt,
 Een proefstuk van natuur, uyt Goden bloedt geteelt.
 O engellijke vrouw! beroofster van mijn zinnen,
 Die deze ziel beheerst, en dwingt my tot u minnen.

Octav.

Ik zie hoe Porsia, Matildens zy bekleet.

Fred.

Octaaf gy bant mijn vreugt, zwijgt stil; verbergt mijn leet.
 Ik vliê voor haar gezicht, midts ik geen dief wil wezen,
 Noch roover van een schat die 'k niet en zoek.

Derde tooneel.

*Matilde, Porsia, Helena, den Grave Pompeo, Fabritio, Karel, Floro, Barlovento, Libio, Ernesto,
 en al de Hof staat.*

Pomp.

A An deze,
 En gy aan d'and're zy, gy Heeren neemt uw plaats.

Barl.

En ik na de gemeent', als zijnd' een man vol raats.

Matil.

Pompeo, 'k mach met reên wel voor Barbaris schelden
 Dees wet, hoe zal een vrouw hier de geheymen melden
 Haar 's boezems? hooge goên! welke onbehoorlijkheên?

Natura spreekt my vry, en kant met zulke zeên,
Voorwaar heer Graaf, zoo'n keur was ons noyt aangebooren.

Pomp.

Mevrouw, uw Ouderen, en al die van te vooren
Dees plaats bezaten, en vermeerden uw gebied,
Hebben dees wet in kracht verdubbelt, schelt doch niet
Op dit aloudt gebruyk, 't welk niet alleen geschreven
Staat in uw keuren, maar in d'harten van die leven.
Doch om haar Majesteyt van schaamte te ontslaan,
Zal deze tak u woort verstrekken, neemtze aan,
En wie in u gedacht zoo lukkig is gerezen,
Die deze gift geniet, zal onzen Koning wezen,
Bekrachtigt uwe wet en der vooroud'ren zeên.

Matil.

Gy Heeren, neemt uw plaats.

Freder.

Met alle dienstbaarheên
Zijn wy verschuldigt aan haar Majesteyts begeeren.

Pomp.

Soldaat aan d'and're zy, dees plaats bekleên dees Heeren.

Karel.

Wel Graaf, en weet gy niet dat wie zoo wordt genaamt,
Dees adelijke plaats, zoo wel als u betaamt?

Freder.

Weg gy vermetele, wilt niet hartnekkig wezen,
Noch werkt uw eygen straf.

Pomp.

Zijn hoogmoedt is gerezen
Uyt zijn onwetenheydt.

Freder.

Van hier verwaande zot.

Karel.

Die, daar gy my voor scheldt en was ik noyt: ô spot!
Mijn vroomheydt wordt gehoont, en strandt op afgunst klippen,
Onkunde blaast dien smaat uyt u verwaande lippen;
Die meerder derf bestaan als gy met uw geweer
Zoud staande houden; doch mijn onverwelkb're eer
Leyt my op d'hoogste trap, en maakt dees plaats my waardigh
Ten spijt uw's Adeldoms, mijn moedt tot straffen vaardigh,
Door d'aangedane hoon, verwijt u uwe schult,
Door 't dulden, 't welk u noot dat gy my dulden zult.

Mijn vroomheyt maakt my eël, mijn werken, mijn betrachtung.
Ziet na mijn af komst niet, neemt mijn gemoet in achting.

Barl.

Ik Barlovento, en de eerst uyt mijn geslacht
Die na de hoogheyt staat, getuyg mijn Meesters kracht.
Zijt zeker en gewis, dat onze dapperheden
Den gantsen aardboôm, met ontzag en schrik, bekleden,
Door dien ik altyts aan mijn Jonker gaf de lucht
Om t'overwinnen als een Atila, 't gerucht
Ons moedts most elk ontzien.

Karel.

Zwijgt gy, wat zal dit wezen?

Barl.

O bloet! dat 's een gezicht.

Matil.

Pompeo wat wil dezen?

Pomp.

Mevrou dees jongeling door hoogmoet derf bestaan
Te trachten na dees plaats.

Karel.

Ik ben die geen; die aan
Haar Hoogheyt, noch aan u, met na dees plaats te trachten
Misdoe, of werk daar door u oneer, of verachten,
O neen, in 't minste niet; doch oogt eens op al 't geen
't Welk oyt Natura schiep in wezen, 't zy voorheen
Of nu, wechgevende, zoo worden die door 't geven,
Te niet; behalven d'eer, die blijft door 't geven leven
In haare volheyt, niet alleenig met die geen
Die haar ontfangt, maar ook met dieze geeft, dees reên
Getuygen, dat die geen, die niemant eer wil geven,
Zeer weynig heeft, door dien de eer noyt wordt verdreven,
Noch en vermindert door 't wechgeven, noch vermeert
Door het behouden; gy dan door mijn eer geeert,
Uw eere niet vergroot met my dees eer te weygeren.

Barl.

Dat is de rechte kaats, om op de bank te steygeren.

Matil.

Ik ken hem, Porsia, dees man dat is die geen
Daar 'k u heb van gezeyt, zijn welgegronde reên
Die dwingen my, om hem gelijk my zelfs te minnen.

Pors.

Wel hoe Mevrouw! gy doolt, wat wilt gy gaan beginnen?

Karel.

'k Zal u verhalen 't geen my van hem is bewust;
 'k Ben door barmhertigheyt eens vissers van dees kust
 Gekorstert, en gequeekt, en 'k heb noyt kunnen hooren
 Wie dat mijn vader was, of waar ik ben gebooren.
 Zoo ik een af komst noem, ik noemze met die geen,
 Die eer in parlemoer op Cypers strant quam treên;
 En noem ik ouders, 't zijn de golven en de rotsen;
 Indien ik was Barbaar, 'k zou Alexander trotsen,
 En meenen dat Iupijn mijn vader was geweest;
 Ik ben als Romulus gebooren; 'k heb my meest
 Ontrent de netten en de schuyten opgehouden,
 Doorzwemmende de zee, 'k dorst my zoo veel vertrouwen,
 Ten laatsten, dat ik my na 't grondelooze diep
 Begaf, en door mijn stem de Dolfijns t'zamen riep,
 En maakte een vreed' met hun, schoon of zy twistig waren:
 Doch end'lijk is mijn moedt vergroot met mijne jaren,
 Dat het onmoog'lijk scheen in 't schelliprijk gewest
 Die te verberrigen, my gevende ten lest
 In d'oorlog, als een toets van moedige gedachten.
 'k Heb Edwardos heyr, en vaanen door mijn krachten
 Verrijkt en nagevolgt, toen den Napolitaan
 En heel Calabria hem most ten dienste staan.
 Ik zal hier voor u al volkomentlijk ontleeden
 Hoe heerlijk ik mijn jeugt in uwen dienst besteeden,
 Waar door u vyandt my geroemt heeft, en gevreest
 Als oorzaak van zijn val; ik ben die geen geweest
 Die klimmend' langs een piek, een roode standart planten
 Op d'hooge vesten van Kassano, en dorst kanten
 Alleenig tegen al, toen 's vyandts moedt verzonk,
 En d'onze, als de zon, in hare volheyt blonk.
 Ik heb dien Kalabrees, die 't heele leeger hoonde,
 Ontzielt, en toonden hem wat hart dees borst bewoonde;
 Ik reedt hem te gemoet, my zettende op een paart,
 Een tweeden Pegazus in snelheyt, en ter vaart

My gevend' daar ik vondt dien Hercules gezeeten
 Op een gemoedigt ros, op moort en roof gebeeten,
 Mijn yver vloog zijn toorn gelijk een schicht te moet,
 Hy brulde en zag my aan, met oogen, die in gloet
 Een Etna scheenen, die zijn gramschap my vertoonden
 Ook zag ik hoe de dootd in zijne armen woonden,
 De straf in zijn gebit, de schrik in zijne stem,
 Waar door de aart beweegd', dit gaf mijn yver klem.
 Wy loopend' op malkaâr met euv'len moedt en tooren,
 De steegelreep en toom, en zinnen beyd' verlooren.
 Weër komend' tot ons zelfs, door dien een duyzeling
 Hem 't hert zoo wel als my benevelt hadt, zoo ging
 'k Hem wederom te keer, en heb den toom gesneeden
 Van zijn gemoedigt paart, een elefant in leeden
 En grootheyt, overmits het op zijn schoudren droeg
 Een hoogh gepluyt kasteel, 't welk ik den degen joeg
 Dwars door de ribben, dat een vloedt van roode stralen
 De aart bevochte, en zijns heeren endt ging maalen.
 Wy smeedent op malkaâr heel dapper, b'houdens eer
 Mijns Konings, door zijn dootd zijn hellems en geweer.
 Van deze, en andre daân, waar door mijn faam gaat steyg'ren
 Ten hemel, zijn getuyg' die deze plaats my weyg'ren.
 Maar ik onlukkige (verwachtende het loon
 Van mijn verdiensten uyt de hant mijns Konings) goôn!
 Is met zijn dootd mijn hoop als hopeloos vervlogen.
 Nu weet gy wie ik ben, en wie staat voor u oogen,
 Dit is mijn oorsprong, en hier ziet gy mijnen schat:
 De werelt noemt my met de naam van Karel, wat
 Meer is, de hooveling gaat my den bynaam geven
 Van den Voorzichtigen, uw oorlogsvolk, mijn leven
 Een wonder noemen, en zie deze zien my an
 Voor een gemeenen en een ongeachten man;
 En ik derf my den naam van uwen dienaar geven.

Barl.

Wat droely gaat u aan? wel wie heeft van zijn leven

Van zulk een waterig en vocht geslacht gehoord?
 O bloedt dat komt te slecht; mijn heer audi, een woort;
 Kondt gy niet zeggen dat u af komst is gesprooten
 Uyt Vorsten, Heeren, ja uyt d'aldergrootste Grooten?
 Kondt gy niet zeggen, dat Adam een bastaartzoon
 By Eva heeft geteelt, met namen Pharaon.
 En hoe de vader was van Kakus, hoe hy teelde
 Den grooten Tambuerlaan, dat lekker kindt van weelde,
 En hoe dat Tambuerlaan by zijn beminde wan
 Pontius Pilatus, en Pilatus won Paap-jan;
 Paap-jan, jou bestevaër, wan Soliman de groote,
 Segt dat uyt Soliman u vader is gesprooten,
 En dat u moeder was de groote Koningin,
 Die eer Kartago sticht, neemt hier van u begin.
 Wie zal'er, ô gans bloet, gaan na dees af komst vragen?

Fred.

Wat wil den vreemdeling?

Matil.

De ziel wordt my ont dragen
 Laas Porsia! 't gedacht loopt snel na Karel toe,
 Ik ben ten endt helaas! ô hooge Goden.

Pors.

Hoe!

Matil.

Helaas! wat zal ik doen?

Pors.

Mevrouw u zelfs verwinnen,
 Gy zijt een Koningin, wat wiltge gaan beginnen?
 Siciljen uyt u keur een Koning wachten moet,
 Dies dooft die vlam Mevrouw, die reets uw boezem voed.
 Vorstin, ey wilt u niet, door oogenlust gedreven
 En min, als onbedacht dees vremd'ling overgeven.

Matil.

Zit neder Karel, want 'k maak u gelijk die geen
 Met wien ik, hooge Goôn! meen op den troon te treên.
 't Is reeden dat de deugt naa waarde wort verheven
 Met staat, ik zal u loon naa uw verdiensten geven.

Karel.

Dat hare Majesteyt veel langer leven moet
 Als d'Arábiersen Phoenix.

Pomp.

O gy vermeet'len bloet!
 Schoon hare Majesteyt belast heeft deze steede
 Aan u, ten spijt van ons, onaad'lijk te bekleede:

Nochtans die plaats, die u haar Hoogheyt heeft gewijt,
En droeg noyt een als gy, gy zijt dan diege zijt.

Kar.

Dees plaats waar door my heeft haar Majesteit verheven,
Zal ik om d'eerens wil nu om een beter geven,
Nu zit ik op mijn eer; want d'eerlijken man
Zat nimmer op een plaats als die toegeven kan,
't Welk die verharde bank, vol onbeweeg lijkheden
Niet doen en kan, noch die, die deze bank bekleden.
Maar deze, die my torst, mits hy van laaken is,
Is rekelijk, milt en zacht, gy Heeren houdt gewis
Dat dezen mantel, en dees kling my ging bekleden
Met eer, die 'k nu verdeel, en zit op d'helft; en heden
Zal ik hier voor u al stant houden, dat dees steê
Veel adelijker is als d'uwe.

Fred.

Zooge in vreê
U Rijk regeeren wilt, zoo wilt ons eer betrachten,
In 't straffen van die geen, die reukloos derft verachten
U Ridderschap en volk; ons grootheyt ging tot niet,
Indien haar Majesteyt dees lastering toeliet.

Matil.

Schoon dat ik met de kroon, door Edowardoos sterven,
Niet en behoef de schult van mijnen oom te erven;
Nochtans zoo dunkt my recht, en reden, dat ik die,
Die hy liet onbeloont, met eer en staat verzie;
Want by aldien mijn oom in 't leven was gebleven,
Zijn dapperheyt gewis was naa waardy verheven;
Nu zal 't van my geschiên, want ik u heden maak
Marquies, dies neemt uw plaats.

Barl.

O bloedt! dat is een zaak,
Marquies, en noemt geen plaats, wie heeft ooyt zulks gelezen?
Doch 'k denk dat hy Marquies zel van zijn mantel wezen.
Wel dat komt zeker fray. Marquies, en zonder goet.

Fred.

't Is wonder wat wy zien, en wat men dulden moet.

Matil.

Don Karel neemt uw plaats, 'k zal u den weg gaan banen
Tot hoogheyt, want ik maak u Marquies van Catanen.

Karel.

'k Mach u hoogwaarde vrouw wel lijken by die geen
 In miltheit, voor wiens moed de werelt scheen tekleen.
 Ik kus u voeten tot vergelding: tza gy Heeren
 Ruym plaats, vermits zulks is haar Majesteys begeeren.

Pors.

Ik zeg noch eens Mevrouw, zie voor u watge doet,
 Ey stoot uw groote naam niet reukloos met de voet.
 Ik vrees en ben beducht, dat gy hem dus verheven,
 Tot hoon uw 's adels, licht dijn bloementak zult geven.

Matil.

Laas Porsia! 'k en kan het vuur en minnegloet
 Niet langer bergen, (ach!) in 't lievende gemoedt
 Wort Karel meer met staat, en heerlijkheyt verheven:
 En raat my niet, want zo 'k dees bloemen quam te geven
 Aan hem, ik weet gewis, dat ik alleenig zouw
 Beheerschen deze kroon, ach! of 't den hemel wouw.
 Nu vrees ik licht een Heer door deze keur te treffen,
 Die d'hoogmoet boven my en mijnen stant mocht heffen.

Pors.

En weetge niet Mevrouw, dat, wie van niet geraakt
 Tot staat, zich licht vergeet? ziet wie gy heerscher maakt.

Matil.

Neen Porsia, ô neen, ik zouw alleen gebieden:
 Want Karel is beleeft, mijn wille zouw geschieden:
 Hy zouw my eeren, doch al spreek ik zulke reën
 Uyt vryheyt tegen u, denk, ik 't wel anders meen.

Fred.

U komst tot hier, Marquies, heeft u al hoog verheven.

Karel.

'k Zal d'eer die 'k nu bezit, eens ruyme aamtocht geven,
 En met gegronde reen verstarcken mijn onschult.
 Mijn yver dreef my hier, 'k en was noyt opgevult
 Noch dorstig na 't gezach als gy, mijn needrigheden
 Verzochten deze plaats, die d'eer my doet bekleeden;
 Zijt zeker, en gewis dat ik geen Faëton
 Noch voerman wezen wil van dees vergoode zon,
 Al is 't schoon dat haar gonst my in gelijkheyt brachte
 Van u, om neffens u na haar bezit te trachte'.

Aanschout eens van een berg, of diepte, 't blauw gewelf,
'k Weet gy bevinden zult, en speuren, schoon g'u zelf
Op zulken hoogt bevindt, dat d'een zoo na als d'ander
Den gulden hemel is.

Fred.

Zijn reên zijn loos, en schrander.

Karel.

Hier meê ik zeggen wil dat hare Majestyt
Den gulden hemel is, en gy de heuvel zijt.
En ik de laagte, doch om deze te genaken,
Ben ik zoo na als gy.

Matild.

Wat zou Don Fredrik maken
Wanneer hy koning was; Porsia, ziet gy niet
Hoe yvrig dat hy doelt na 't opperste gebiedt?

Porsia.

Ons liefd' bedriegt ons zelfs, en vordert ons betrachting
Tot 't geen ons eerlijk dunkt; Mevrouw neemt doch in achting
Wat vorst den hartog is, en in hoe groot bewint
't Betrachten eerlijk is, na 't gene dat men mint.

Matild.

Mijn waarde nicht, ken ik niet u genegentheden,
En hoe gy Fredrik mint.

Porsia.

Mevrouw, en is 't geen reden
Ik u ten besten raâ? al is 't ik door die raadt
Mijn groote liefde smoor, en werk mijn eygen quaat.

Matild.

Gy zijt geen vrouw (ô neen!) nu gy door reên u minnen
Kundt dooven, en u zelfs kloekmoedig overwinnen.

Fred.

'k Zal op u voor'ge reên, u Karel, antwoord biên.

Karel.

Dat is onnoodig, Heer, al zeg ik zulks, 'k weet wien
Dees bloemen waardig zijn, en wie ik die zou geven,
Indien ik tot dees keur, en eere werdt verheven.
'k Weet wie den sceppter voegt, doch heb ik u gedult
Door mijne reên getergt, zulks is mijn tongens schult.

Fred.

Pompeo, 't groots gemoet begint hem te begeven,
Mits d'oogen zien dat ik tot Vorst zal zijn verheven.

Pomp.

't Is tijdt Mevrouw, u van dees bladeren t'ontslaan
Door 't kiezen van een vorst.

Matild.

Ik mach met recht wel aan

Dien koning, die dees wet en keur eerst heeft geschrevē,
Den bynaam van Barbaar, en van onreed'lijk geven,
Don Karel, hoor een woordt.

Karel.

Wat wil haar Majesteyt?

Matild.

Gy zegt dat by aldien 't waar in u keur geleyt,
Dat gy die gene weet, wiens moedt en brave zeeden,
Wel waardig zijn mijn zy als koning te bekleeden.
Aanvaart gy dezen tak, op dat godt Hymen maakt
Gelukkig, die door u tot deze kroon geraakt,

Fred.

Haar Hoogheyt doet zeer wel, dat zy hem gaat betrouwen
De keur, en Majesteyt, 'k mach my verzekert houwen
Dat hy my kiezen zal; want ik alreeds bespeur
Dat hy mijn vriendschap zoekt.

Karel.

De bloemen en dees keur
Werden van my, u slaaf, ootmoedig aangenomen,
'k Dank u mildadigheyt, en kus de waarde zoomen
Van u vergoode kleên, zal hare Majesteyt
Haar heyl'ge handt aan hem die mijne reed'lijkheyt
Dees waarde blad'ren schenkt, als koning overgeven?

Matild.

Zulks zal van my geschiên.

Karel.

Zoo wordt tot Vorst verheven
Op heden den Marquis.

Fred.

Wel hoe! wat wil dit zijn?
Wie 's deze?

Karel.

Die ben ik, ik schenk dees gaaf aan mijn,
Mijn diensten tot een loon; want waardiger te kiezen
Was yd'le moeyte, en maar vruchtloos rijdt verliezen.
Mevrouw, reyk my u handt, op dat Seciljen weet
Dat met u op den troon een schrik des werelts treet.
'k En ben niet zonder reên onder de witte schuymen
Gekoestert, 't schijnt de goôn dees zeetel my inruymen.

Fred.

Dit 's een doorsteeken, en een lang verdicht verraadt,
Hoe! een gemeene man tot koninklijken staat?
'k Sweer dat hy sterven zal, men hoeft geen woordt te houwen
Verdichte listen noch vetradery.

Barlo.

Ja trouwen

Stelt dat maar eens in 't werk, hoo, hoo, mijn lieve man,

Komt u mijn Heer op 't lijf, zoo raakge in de pan.
 't Gemeen is eerehijk, d'eer kan geen eer vermind'ren:
 Daar is geen onderscheyt, wy zijn al Adams kind'ren.

Floro.

Hoe mannen lijdt gy dit, dat hare Majesteyt
 Gehoont wordt, door 't geweld der Adel ons ontzeydt,
 Dees aangedane eer, neen, neen, wy moeten toonen
 Dat het noyt veylig was 't gemeen aldus te hoonen.
 Men stuyt hun moed, wie 't zy, dan met geweld of recht.
 Gy Heeren houdt gemak, eer gy u zelven hecht
 Aan onze ongunst, hoe, wy willen dat dees krooning
 Zoo datelijk geschiet aan Karel onzen koning:
 Indien 't Mevrouw gelieft, wy zullen toonen, dat
 U d'adel tegens reën met zulk een blaam bekladt.

Claud.

Verwaande, neen, ô neen! u redeloos verkiezen
 En geldt hier niet, waar door den Adel zou verliezen
 Zijn oudt en wettig recht: wat waant gy dat u wil
 Zy scheytsman van dees twist en ridderlijk verschil:
 Voorwaar gy zijt verdwaalt, dit redeloos krioelen
 Zal u bedriegen, 't geen gy licht te spaâ zult voelen.
 Staat af vermetele, eer gy u zelven brant
 Aan 't vuur van onze macht, die hier de vierschaar spant.

Floro.

En nu 't zoo is geschiet, zoo wordt by ons verstaan
 Dat Karel met de kroon als koning door zal gaan.

Fabr.

Lang leef Fredrico, ja lang moet den koning leven.

Libio.

De goôn hun zeegen aan Matilde en Karel geven.

Fabr.

Alhier gy Heeren wreekt, uw eer raakt in de ly.

Libio.

Alhier Gemeente kom, vervoegt u aan mijn zy;
 Hebt gy de vrede lief, zoo helpt Don Karel strijden
 Hier voor den scepter.

Octa.

Hoe! zult gy u niet vermijden
 Te kanten tegen ons? lang leve Frederik.

Floro.

Lang leve Karel, u, en d'uwe tot een schrik.

Pors.

Ach! wat hebt gy gedaan?

Matild.

Het schijnt 't besluyt der goden,

Die Karel tot de kroon, my tot d'aanneming nooden.

Pors.

Zeg liever een bedrog.

Mat.

Ziet, de Gemeente spant

Zich tegens d'Adel, en dit dier heeft geen verstandt,
't Is nijdig, plomp en bot, en trapt met domme zinne'
De reden op de nek.

Libio.

Dat hem de Koninginne
Terstondt de handt reyk, en betaal alzoo haar schult.

Matil.

Gy Heeren, schoon de wraak u 't harte heeft vervult
Die mijn beschulden derft, ofze de nijdt tot voordeel
Als haar gezuster heeft, dees keur na reedens oordeel,
Die moet u billik zijn, is u gezach misschiet,
Men wijt het de gemeent', maar mijn verkiezing niet.
Zy toonen zich gereet op d'adel haar te wreken,
Zoo ik besta dees keur, en hunne wil te breeken.
't Schijnt 't goddelijk besluyt, dat Karel wert gehult,
En nu het wezen moet, is 't reden dat gy 't dult.

Fred.

Ik zeg haar Majesteyt den Adel en heur rechten
Op 't hoogste heeft gehoont: ons wraaklust zal 't beslechten
't Geen gy den hemel wijt, wat hemel: uwe zucht
Heeft u zoo var gevoert, die werkt ons ongenucht,
Ik zweer, ons aller macht zal u uw loon verschaffen.

Karel.

Verwaanden, duykt, en zwicht, onthoudt uw tong van blaffen
In tegenwoordigheyt uw 's Koninks, spreekt met eer
Van hare Majesteyt, en my uw Opperheer,
Of ik zal met dees kling dien hoogen moet bepalen,
En uw vervloekte ziel naa Acheron doen dalen.

Fred.

Eer ziet gy 't machtig Rijk het onderst opgekeert,
Eer u den Adel eedt van trouw of Koning zweert.

Karel.

't Is wel gezeyt, gy zult, 'k zal u die wieken snuyken;
En zien of voor mijn wil uw wille niet zal duyken.

Pomp.

Zoo 't de gemeente stemt, zoo is 't met ons gedaan.
Gedult: Siciliën neemt u voor Koning aan.

Karel.

De reên u zulks gebiên.

Libio.

Uw onderdanen zweeren
U altijts voor hun Vorst, en Opper hoeft te eeren.

Fred.

Is 't mooglijk, (hooge Goôn!) dat mijne oogen zien,

En moet ik dulden 't geen dat recht en reën verbiên?
Mijn zinnen zijn verwart, ik kan naauwlijks gelooven
Het geen mijn oogen zien mijn Adeldom verschooven?

Floro.

Den Adel zich vervoegt om kussen uwe handt.

Fabr.

Gy Heeren laat ons gaan.

Fred.

't Is al te grooten schant.

Karel.

En wie heeft u gezeyt dat gy de eerst zoudt wezen?

Pomp.

't Is 't overout gebruyk.

Karel.

Uw Koning heeft met deze
Of diergelijk gebruyk in 't minste niet te doen;
'k Wil de gemeente komt.

Matil.

O hemel! wilt behoên
Mijn landen, hoe! mijn Heer, wat doetge?

Karel.

Zulks moet volgen?
Met u verlof, Mevrouw.

Pors.

Den Koning schijnt verbolgen
In zijne razery. Ach! wat hebt gy gedaan?

Matil.

'k Moet dulden 't geen ik niet met kracht kan wederstaan.

Libio.

Wy kussen uwe handt met alle dienstbaarheden,
Als dankbaar, voor de gonst waar meê gy ons bekleede.

Matil.

Den Adel u verwacht.

Karel.

Ik moet hun trotse zeeden
Wat temmen, dan is 't tijdt.

Pomp.

Mijn Heer.

Karel.

En spreekt niet, heden
My zulks niet en gelieft, zwijgt van verzoeken stil,

En vergenoegt u met mijn koninklijke wil.

bin.

Fred.

Is 't mogelijk, kan 't geschiên? gy Heeren helpt my wreken.
Onlukkig Rijk, ik zie een vloet van plagen leeken
Op uw aloude kruyn: ô hemel! dempt de vlam
Zijns hoogmoets, en verschoont de Seciljaanse stam.

Binnen.

VERTOONING.

Tweede bedryf.

Eerste tooneel.

Den Hertog Frederico alleen.

O hemel! heeft uw raadt dit over my beslooten?
 Waarom my van den Troon en hoogste trap gestooten,
 Van macht en mogenthey? waarom door tegenspoet
 Zoo onverziens mijn hoop geworpen voor mijn voet?
 Vervoerde vrouw, door u is al mijn glans verdweenen.
 (O helsche lusten! zeg, waar voert gy d'nerten heenen?)
 Mijn hoop die viel te zwak, en kost niet langer staan,
 Matilde, toen uw zucht, door oogelust, zich aan
 De hoogmoet overgaf, 't welk my met spaâ berouwen
 Niet meer te hopen leert op schijngonst van de vrouwen:
 Doch echter speelt my staag in 't woelende gedacht
 Dees ongerechte keur, en hoe zoo onverwacht
 Een vreemd'ling tot gezag van Koning wort verheven,
 Wat pen heeft op 't papier oyt zulken stuk geschreven?
 Mijn zinnen doolen door dees noytgehoorde daat.

Tweede tooneel.

Porsia.

't IS my zeer leedt, mijn Heer, dat ik in dezen staat
 Voor 't wenschen van geluk, u onluk moer betreuren,
 (Door een vervloekte, en al te reukeloos een keuren)
 Mijn hert van minnenijt, en ingekropten haat
 Ontbloot en gants ontleegt, zijn van mijn goeden raat
 Getuygen, hoe ik my in 't raden heb gedragen,
 Om 't kroonen van uw kruyn, schoon minnes hinderlagen
 Mijn voorstel stutten: 'k hoop den hemel zal 't verzien.

Fred.

O eedle minnares! de troost die gy kont biën
 Aan mijn elende, zal mijn qualen wat versussen,
 En d'AEtna in dees borst verminderen, en blussen.
 Niet om dat gy my nu van Koninklijke macht
 Ontbloot ziet, en berooft door hare keur, 't gedacht
 Speelt op wat anders, 't welk Matilde derft verwijten
 Haar los bestaan, mijn hoon en reukeloos versmijten.

Pors.

't Is tijd, mijn waarde Heer, dat uwe borst versmaat
 De qualen diese huyst: en mijne min in laat,
 Aanvaart dees offerhant, dien ik uw Hoogheyt offer
 Uyt een oprecht gemoet en zuyv're hertens koffer.

Derde tooneel.**Floro met eenige Helbardiers. Barlovento, en een Herout uyt.**

Dit 's wel een groote zaak, een zaak die onverwacht
 Tot schand' en oneer brengt het Adelijk geslacht.

Heraut.

Zijn Majesteyt gebiet op lijfstraf, dat voor 't dalen
 Der zon, den Adel ruymt de Seciljaanse palen,
 Op peen van lijf en goet, dies zy een yder een
 Gewaarschuwt, hy zich hoede, op straffen als voorheen.

Fred.

Laas! Porsia, dit 's loon van de fortuyne.

Barl.

Heeden
 Ben ik veel beter als die 't Ridders ampt bekleeden.
 Ik blijve, en zy gaan; mits ik bewijzen kan,
 Dat ik gekomen ben van een geringen man;
 Iaa dat ik ben van outs uyt het gemeen gesprooten:
 Laat zien mijn bestevaâr, die brocht wel eer de krooten
 In 't koninklijke Hof, mijn oom dat was een schreur,
 En mijn vaâr een schoenlapper, of aârs een reperateur
 Van laarzen, muylen, of van diergelijke zaaken:
 En om van zulk een staat, tot hooger staat te raaken,
 Zoo wiert door voorloop van een zijner beste vriend,
 Hem 't stilleveegers ampt binnen Madril verliënt;
 En mijn moêr, dat mach ik u met de waarheyt toesnakken,

Ontslot de Koningin haar achterpoort als ze zou gaan kakken:
 En ik bediende voorts het luyzigh ampt, ô bloedt!
 Daar leeft geen grooter vyandt als ik ben van dat goet,
 Als ikze betrappen kan, zal mijn nier een ontslippen,
 Daar beginnize al weêr, ik moet terstont aan 't knippen;
 Mijn gevoelen moet heel anders wezen, als Franciscus die hey lige man,
 Die uyt devocy heele legers van luyzen fokten an:
 En achtenze kostelijke juwelen, zoo ik in zijn Legende heb gelezen:
 En zoo dat waar was, bloedt! wat zou ik een groot juwelier wezen?
 'k Wed men mijns gelijk op de werelt niet en vant;
 Want het schijnt datze mijn quellen als deze Sant,
 Die uyt hey ligheyt zoo veel van dit goet aanfokte met hoopen,
 Dat, hadden 't soldaten geweest, men badd' daar duyzent werelden meê ofgelopen.

Flor.

Dat men terstondt het Hof rondtom met wacht bezet,
 Op dat men 's Konings last uytvoere onverlet.

Fred.

Waar mede zullen, Goôn! zulke beginsels enden?

Pors.

Met mijne tranen (ach!) waar mede ik uw ellenden
 Beweenen zal met smart, ik vreesde op dien dagh
 U te verliezen, toen 't gedacht u Koning zagh.
 Maar op dien dagh wiert eerst mijn ongeluk gebooren,
 En 't uwe: wat 's ons min een ongeval beschooren?

Fred.

Men ziet dat naa de nacht, den dagh haar beurt bekomt,
 Na 't goet het quaat, (mijn lief) schoon ons de nijt verdomt,
 Ik zie de tijdt alreets van ons geluk gebooren.
 Ik gaa, vaart wel, ey geeft de moedt zoo niet verlooren.
 Vaart wel met deze kus, droogt uwe tranen af,
 Beveelt de wraak de Goôn, aan my de aartsche straf.

Flor

Mijn Heer, ik volg mijn last, uw Hoogheyt moet vergeven

My dit begrijp (ô Vorst,) ik word 'er toe gedreven
Door last des Konings, die 't wel halsstark heeft geboôn.

binnen.

Pors.

Wat lijdt den Adel door dees ballingschap al hoon?

Barl.

Heliogabalus, schoon hy van dagen nachten,
Van nachten dagen, door zijn dwalende gedachten
Bestont te maaken, heeft noyt zulk een stuk bestaan
Gelijk ik hier bespeur, ik mach na binnen gaan,
En snuffen 't alles deur; wat ziet men niet gebeuren?

binnen.

Vierde tooneel.

Matilde. Porsia.

Matil.

WAar zijtge Porsia, ik kom met u betreuren
Dit bitter ongeval, my dunkt my 't herre barst
In deze boezem, als 't gedacht dees ramp vervarst.
My zy alleen de schult, Seciliën, dat heden
Van een tyran u troon door hoogmoet wordt betreden;
Ik heb, tot eygen leet, in mijne borst gevoedt
Dees Hydra, die my 't hert en ingewandt doorwroet.
Goôn, ziet ons lijden aan, 'k vloek die genegentheden
Die dwers en strijdig gaan tegens de wet van reden.

Pors.

Uw reën beschulden u, vermits mijn goeden raat
By u niet gelden mocht: daar komt de Graaf, ik laat
Haar Majesteit alleen, zijn oude en wijze raden
Die zullen uwe borst ten deel van zorg ontladen,
Midts hy ervaren is, ik ga mijn ongeluk
En 't u betreuren, ach!

binnen.

Vyfde tooneel.

Den Grave Pompeo.

HOe! leeft gy onder 't juk
't Welk ons zoo lastig drukt, dus zorgeloos? daar heden

Uw Ridderſchap den wegh der ballingen moet treden
Door laſt des Konings, die hun ampten heeft verdeelt
Onder 't gemeene volk.

Matil.

Dit manen my verveelt.
Wat wiltge dat ik doe? helaas! wat zal ik zeggen?
Ik heb gezagh noch kracht zijn wil te wederleggen.
Pompeo, geef my raat; want raat in tegenspoet
Verſtrekt een ſterken arts voor 't quijnende gemoet.

Pomp.

'k Toon my ſchultplichtig aan haar Majesteys begeeren,
Ik heb, om zeeke reën, met my ten hoof doen keeren
Een jongen herder, die in weezen en gelaat
Den Koning zoo gelijkt, dat d'alderwijſten raat
Zou feylen in de keur, ja 't aldergaanſte oordeel,
't En zy 't hem was bericht, zou hebben weynig voordeel
In 't onderscheyden, en met dees zal ik beſtaan
Een ſtuk, dat u en ons van onluſt zal onſlaan.

Matil.

Toon my dien jongeling.

Pomp.

Ik zal hem u vertoonē.

bin.

Matil.

O herder! zoo by u zoo veele gaven woonen
Van loffeljk verſtant, als uw' gelijkheyt lijkt
Den Koning, zoo die gaaf uyt uwe reeden blijkt;
Zoo zal ik, door mijn liſt, in 't hof beſtaan te maaken
Een warring, 't is te laat om mijn gedane zaaken
Te vloeken; 'k neem de liſt als raatsvrouw nu te baat,
Tot redding van mijn volk, en onderdrukten ſtaat.

Zeste tooneel.

Pompeo, en Hendricus in herders kleeren.

Pomp.

Dit is den herder.

Maril.

Goôn! wat zie ik voor mijn oogen?
Dit is een wondre zaak; natuur van wat vermoogen
Zijn uwe gaven, ô! welk een gelijkenis,
Ik heylig uwen raat, en zijn geboorte, wis

Zal dees mijn pijnen en bedroefde qualen stelpen.

Zegt herder, hebje 't hert?

Hend.

Om u in als te helpen.

Matil.

Hoe nu! gy antwoordt my te greetig, zonder weet
Wat dat ik zeggen wil.

Hend.

Al schijnt dit boerenkleed
My van aanzienlijkheit en eere te ontblooten,
'k Heb moedt om als te doen, schoon vrouw Naturaas looten,
En telgen, zijn mijn wiegh en baakermat geweest;
Gobiedt my wat u lust, ziet of ik ben bevreest?

Matil.

Hoe is u naam?

Hend.

Mevrouw, 'k wort Hendrik hier geheeten,
Een onderzaat des Graafs.

Matil.

Kent gy den Vorst?

Hend.

Mijns weten
Heb ik zijn Majesteyt met oogen nooyt gezien.

Matil.

Ik ben verwondert Graaf, ô hemel! laat geschiên
Mijn voorneem en begeer, leent my, tot troost der vroomen,
U hulp, toont hoe 't verstant kan alle krachten toornen.
Treet met my in 't vertrek. Pompeo heeft ook een
Van 't hof dees knecht gezien?

Pomp.

Mevrouwe, neen, ô neen,
Hy is bedekt met my in mijn vertrek getreden,
Om zeeke reên, die ik u met gelegtheden,
Wel zal verbalen.

Hend.

Ik treê in met uw verlof.

Matil.

O hemel! geeft my rust door 't warren van mijn hof.

binnen.

Zevende tooneel.

Matilde, en Hendricus in Koninklijk gewaad.

Matil.

DOet zoo ik u belast, en om u t' onderscheyden,
Zal deze pluym mijn oog ten rechten doel geleyden.

Hend.

Is 't mogelijk, Mevrouw, dat ik hem zoo gelijk?

Maril.

Is zoo, Hendricus, dar zonder dit merk'lijk blijk
 Ik u te zamen zag, my zelfs wel zou bedriegen
 In 't keuren, 't gauwst vernuft zou in dar oordeel liegen;
 Ik moer door listigheyt mijn raden, de natuur,
 Zelfs overwinnen, en het al te schaad'lijk vuur
 Zijns hoogmoets dempen, en door mijn verdichte listen
 Dit monster temmen, 't welk 's Rijks eendracht banden splisten.
 Wie zoude zeggen, dat den reyger, die de zon
 Een schaduw' op der aart wil strekken, immer kon
 Door 's jagers listigheên, tot eenen val geraaken?
 En wie zou zeggen, dat als 't noordt bestaat te braaken
 Een uyrigelaten storm, zoo dat het rookt en barnt
 Op 't strant, en 't brakke schuym bevocht het hoog gestarnt,
 En dat de golleven de duynen, rotsen, bergen
 Beklimmen, en de lucht in steyle hoogte tergen.
 Hoe dat het moog'lijk was het spoorelooze spoor
 Te banen, daar het schip zijn eerste haven koor;
 En wie zou zeggen hoe het moog'lijk was die dieren
 Te temmen, die met klaauw, met tant, en gifte vieren,
 Ten borst gewapent zijn: zonder de listigheydt
 Des menschs, die 't al verwint; hier meê zy u gezeyt,
 O Hendrik, dat dit Rijk door nootdwang moet gedulden
 Een Reyger, die de zon door hoogmoet zou onthulden,
 Indien 't hem moog'lijk was, een zee die altijd dreygt
 Met onweêr, en een dier 't welk als vergiftig heygt
 Na zijnen adem, dees moet, door ons listigheden,
 Zijn wreetheyt tot een trots, zijn op den kop getreden.

Hend.

Al wat de wreede koude en guere winter schent,
 Wort weêr herbooren door een aangename Lent,
 Die 't velt zijn eerste verf, en groente doet bekomen,
 De vogelen haar zang, de looverlooze boomen
 Haar vruchten, bloemen, kruyt; al wat de noortvorst heeft
 Geplondert, en verdelgt, de zoete Lente geeft,

Hoogwaardige Vorstin, hier meê wil ik betoonen,
 Dat, alzo lang dees list uw boezem zal bewoonen,
 Seciliën voortaan twee Konings voeren moet,
 Den eenen tot bederf, den andren tot behoedt
 Haar 's levens, nu voortaan, al wat dees Vorst zal binden,
 Zal ik, op u bevel, te niet doen en ontwinden;
 Op dat door dit bedrogh zijn al te hoogen moedt,
 Door zulken warring, komt te vallen voor uw voet.

Mat.

Schoon gy twee beelden zijt, gevorremt na elkander,
 Nochtans moet uw bevel, en 't zijne van den ander
 Geheel verscheyden zijn, midts gy voortaan te niet
 Moet maaken, al 't geen dees hoovardige gebiedt:
 Zoo lang den Koning slaapt, zoo zult gy van beveelen
 U niet onthouden, om een Konings rol te speelen.
 'k Zal uw beboedster zijn, Helena.

Helena uyt.

Helen.

Wat 's u wil?

Matil.

Gaat zegt aan Floro, dat zijn Majesteyt hem stil
 Alleinig spreken wil, van zwaar en groote zaken.

Helen.

Mevrouw, 'k volbreng uw last.

bin.

Matil.

O hemel! wilt ontslaken
 De banden mijns verdriets.

Hend.

Ik ben in 't hert geraakt.

Matil.

Hendricus, ik vertrek.

Hend.

't Is reden dat men waakt.

Matil.

Ik ga, volbreng uw last.

Hend.

De Oppermacht wil geven,
 Datge door deze vondt het ov'rig deel uw's leven
 Gelukkig einden moogt.

Matil.

Den hemel u behoedt.

bin.

Hend.

Ik was noch gisteren een herder, opgevoedt
In velden, bossen, waar verachte lieden wonen,
En nu staan ik alhier, om yder te vertoonen
De grootheyt en 't ontzagh eens Konings, by aldien
Wanneer het lichaam slaapt, de ziele 't gaat ontvliên;
Zal ik, terwijl hy rust, zijn schaauw en ziele wezen,

Ik zal zijn groot geweld verbreken, en door deze
 Mijne gelijkheydt, aan Seciliën doen zien
 Dat d'hoogmoet voor 't bedrogh, en haar geweld moet vliën.
 Wy zullen als Castor en Pollux 't licht verdeden;
 't Licht deelen van zijn macht: 'k begin mijn rol te speelen.

Helen.

Floro zal datelijk hier by u Hoog heydt zijn.

Hend.

O hemel! wie is dees? wat held're zonneshijn
 Omnevelt mijn gezicht? en met u waardigheden
 Komt Flora voor godes in d'oudtheyt aangebeden;
 De Griekse schoonheydt die zich aan uw naam verplicht,
 Maar niet aan uwe leën, komt met u, uw gezicht
 Zou klemmen doen de mont van die goddin, die 't roemen
 Haar 's lofs, u ziende, straks verachten zou, en doemen:
 Helena blijf, ey blijf, laat my 't volmaakt gebouw
 't Welk uw gezicht verrijkt) aanschouwen, ach! wie zouw
 Niet dwalen in zoo veel verscheyde schoonigheden
 Van schoonheydt, ô! volmaakte en juistgestelde leden:
 Denkt niet vergoode maagt, dat dees mijn doente strekt
 Tot vleijen, neen, ô neen: mijn ziel won opgewekt
 Door de nieuwsgierigheydt der oogen, die 't beveelen
 Door 't zien volbrengen aan d'onzichtbaarlijke deelen.

Hel.

Indien uw Majesteyt met voorbedachten raat
 Aanschouwen wil Mevrouw de Koningin, 't gelaat
 Haar 's weezen, zal 't gezicht uw 's oogs een wonder strekken.

Hend.

Een nieuwe schoonheydt kan bey d'hert en oogen

Hel.

De omtrek die Natuur dees mijne leden gaf,
 En zijn niet waardig die te roemen; ey laat af
 Van vleijen, met verlof, wilt my ten besten houwen
 Mijn Heer; wie hoorden oyt, dat een, die de gebouwen
 Des hoogen hemels ziet, zal kiezen voor die keur
 De aartsche, deze reën uw vleijen stelt te leur:
 Wie zal, aanschouwende de helle Staatgoddessen
 Van Phaebe; zijn gezicht, en grooten yver lessen,
 Om die t' aanschouwen in de kristalijne vloedt

Van Tetis, 't zy by reên en reden schoppen moet?
 Ik acht zijn Majesteyt den inhoudt van mijn reden
 Ten vollen heeft verstaan; met uw verlof, want heden
 My 't blijven niet betaamt, indien haar Hoogheydt quam.

binnen.

Hend.

De schoonheydt voert 't gebiedt over de ziel, de vlam
 Der zelleve berooft de zinnen hare krachten.

Flora uyt.

Mijn Heer, de Gouverneur, en Kapiteyn verwachten
 Met ernst na uw bevel.

Hend.

Men doetze binnen staan.

binnen in weêr uyt.

Achtste tooneel.

Libio, Arnesto, en Floro uyt,

Hend.

FLoro, ik wil zoo straks den Adel weêr ontslaan
 Van hunne balling schap, en voorts ten Hoof doen keeren.
 'k En mach d'eerwaardige zoo reukloos niet onteeren:
 Zoo iemand van hun al, voor dees bewezen eer
 Ons komt bedanken, zoo zult gy 't gebodt uw 's Heer,
 Schoon hy zich toornig veynst, volbrengen noch nakomen;
 Om zek're reên wort zulks by ons ter handt genomen.
 En gy, schoon of mijn toorn u tot aan 't leven tast,
 Zoo dult, en geeft geen reên, als dat ik 't heb belast.
 Arnesto, of ik u beveel de stadt te mannen
 Met borg'ren die verwoedt nu tegens d'Adel spannen,
 Zult gy tegens 't gebodt uw 's Konings voor die tijt
 Aannemen 't eerloos schilt van ongehoorzaamheydt.
 Dit strijdige bevel, is strekkend om mijn landen
 Te vrijden van 't geweld der hatende vyanden:
 Dit moet zoo volgen, voort, slaat mijn beveelen gaê;
 Dat gy niet werkt uw schant, noch 's Konings ongenaê.

Arn.

Wy volgen uw bevel.

Hend.

Gy Heeren, ik zal heeden
 U met meer ampten als voorhenen gaan bekleeden;
 Want ik Octavio, nu heden overgeef
 Uwe papieren, en Pompeo uwen neef
 De garde, Frederik zal slot en stadt gebieden:
 Ik wil met eerder eer verheerlijken u lieden.

Libio.

Wy zijn u dienaars, en met u verlof wy gaan.

Hend.

Volvoert u last, u Vorst vindt heden zulks geraân.
 Voorwaar 'k had noyt gedacht, dat ons gelijkenisse
 Zoo veele oogen doen in keur, en oordeel misse.
 Met welke angsten gaf mijn ziel de woorden aan
 De tong, hoe was mijn borst zoo met de vrees belaân.

Negende tooneel.

Matilde uyt.

Hend.

HOe gaat het?
 Noch toe wel.

Marild.

Den koning is voorhanden,
 Hendricus, Karel komt, verschuylt u, 'k zal mijn landen
 Zoo lang dees aanslag duurt, van 't dreygend' ongeluk
 Bevrijden, en met list weêrstaan dit lastig juk.
 Ik luyster, daar 's de Vorst.

binnen.

Tiende tooneel.**Karel met een open brief.**

POrsia met wat woorden,
 Met welk een wreetheydt om mijn ziele te vermoorden,
 Beantwoort gy mijn brief? doch wat volmaaktheyt leeft
 Hier zonder hoogmoedt? en wat schoonheyt, daar niet sweeft
 De strenge wreetheyt? (ach!) maar in wat naberouwen,
 En knaging raakt die geen, die op die schoonheyt bouwen?

O! brief, tyran mijns hoop, die mijne quaal vergroot,
 En in u omtrek huyst het vonnis van mijn doot;
 'k Herlees u andermaal: maar waar 's 'er een gebooren
 Die tweemaal d'uytspraak van zijn sterven tracht te hooren?
 'k Min u met zulken min ondankb're, dat 't gedacht,
 (Wanneer de ziel wanhoopt van uwe gonst) de kracht
 Van reën en reden breekt, zoo dat ik in mijn minne,
 Alleen geen min, maar een verharde hartheyt vinne.
 Maar hier van al genoeg, mits d'ongelegentheyd
 Van hare komst.

Matilde uyt.

Mevrouw, ziet de genegentheyd
 En liefde van die geen, die u volmaakte leden
 Al lange heeft geviert, met vierige gebeden
 In 't middelpunt zijns herts (goôn!) hoe de ziele haakt
 Na uwe spraak, ey spreekt, en 't nortse swijgen staakt.

Matil.

De twijfel boeyt mijn tong met reden om te spreken,
 Mits d'ongewoonheyt van u vleyery.

Frederik uyt.

Tot teken
 Van plicht en dankbaarheyt kus ik u hand, mijn Heer,
 De blijdschap grooter is, terwijl ik wederkeer,
 Als eer de droef heydt om als balling te vertrekken.
 'k Blijf u verbonden slaaf.

Kar.

Hoe! zoekt men my te wekken
 Tot toorne, wat is dit?

Elfde tooneel.

Pompeo uyt op de knyen.

GENoegzaam loon geniet
 Mijn trouw, terwijl het oog u straf en wreetheyt ziet
 In gonst veranderen.

Karol.

Wat zal ons hier ontmoeten?

Twaalfde tooneel.

Octavio uyt op de knyen.

IK kus genadig Heer, u waarde en heyl'ge voeten, En treê met dankbaarheid in d'hemel van uw macht, Op dat u voor 't gezicht mijn trouwheyt zy gebracht. Uw dienaar hoopt voortaan in de vergoode stralen Uw 's gonsts, een zoete lucht, gelijk voorheen, te halen.

Dertiende tooneel.

Floro uyt.

Karel.

HOe! Floro gaat mijn hof met schelmery vermast?

Floro.

Neen Heer, 't geen hier gebeurt, grijpt oorsprong uyt uw last.

Karel.

Zult gy aan my, u Heer, zoo dwazen antwoordt geven?
En laat mijn tooren u noch in haar gramschap leven?
Is mijn gedult zoo groot? ik vraag u andermaal,
Of door mijn last dees drie verschijnen in mijn zaal?

Floro.

Hoe is dit veynzen, Heer, het schijnt u ernst te wezen?

Karel.

De doodt en is zoo niet te duchten, noch te vrezen?
Als mijne toornigheyt, die als een AEtna brant.
Ziet wie zich tegens my en mijne grootheyt kant;
Wat wilt gy arreme, en weerelooze wormen
Mijn groot heyt (welkers kracht noyt Tifon kon bestormen
Doch ondergraven, goôn! hou, hola, Kapiteyn.

Veertiende tooneel.

Libio uyt.

WAt wil zijn Majesteyt?

Kar.

Dees, die zich tegens mijn
Door hoogmoedt zetten, en door eygenbaat belonken
Mijn kroon, dat gy die sleept naar d' uysterste spelonken

Van 't Montebels gebergt, zoo wort de wraak voldaan
 Aan schelmen, die door list hun Vorst en Heer verraân.
 Siciliën, gy zult door mijne gramschap weten,
 Dat uwen troon niet van een koning wordt bezeten,
 Maar van een helsen droes, die staâg na wreetheyt dorst.

Libio.

Wel hoe! mijn Heer, gy spreekt niet als een reedlijk Vorst,
 Voor wien den Oceaan met zijn yvoore schuymen
 Gantsch onderdanig buygt, laat uwe borst inruymen
 De reden (grootte Vorst) uw hevigheydt bepaalt;
 Mijn Heer, de gulde Zon het aardrijk niet bestraalt
 Met een gelijke warmt, noch door zijn glans te bergen
 Veroorzaakt hy het ys, noch gaat de noortvorst tergen,
 O neen! in 't minste niet, mits hy om d'aardtkloot gaat
 Gezatig, en houdt streck, juyst op de middelmaat.

Karel.

Ik zeg u andermaal dat gyze neemt gevangen.

Libio.

Mijn Heer, 't en kan niet zijn.

Karel.

Verft schaamte niet u wangen
 Ontrouwe? neen, ô neen! dees al te hooge moedt
 Als aamtocht van 't verraat, is by u niet gevoedt,
 Maar wel by n Vorstin, die 't schelmstuk gaat verzellen,
 Door dien de maan, alleen door hoogmoet, zich derft stellen
 Tegens de gulde zon, maar hare hoogmoedt zinkt
 En duykt, zoo dra de glans haars broeders haar omringt.
 't Is waar, het machtig rijk is u geweest voor dezen,
 Maar nu is 't mijn. ô neen! 'k ben door u niet gerezen,
 Noch door uw keur en tak, geraakte ik tot de kroon;
 Mijn onverwinlijk hert, en moedt, heeft my dees troon
 Rechtaardig ingeruymt; maar re geringe kusten
 Bezit ik, in wiens schoot de werelt hoort te rusten.
 Arnestus.

Vyftiende tooneel.

Arnestus, Karel, Matilde.

Kar.

WEI wat is zijn Majesteys beger?
Zegt de Gemeente aan dat zy ren dienst baars Heer
Zich waap'nen met geweer, om zoo met kracht van mannen
Den Adel uyt mijn hof, en koninkrijk te wannen.
Gaat heen volvoert u last dat uw getrouwheyt blijkt.

Arnest.

't Is recht, noch reên mijn Heer, gy zulken vonnis strijkt,
Gy dempt, en dooft den glans van u vergode ouders
Door deze daadt, en torst elks haat op uwe schouders.

Karel

Hoe! voert gy ook 't gebiedt.

Arnest.

'k Volvoer u last met schrik.

binnen.

Karel.

'k En twijffel niet of 't is het hemelsche beschik.

Matil.

't Is 't hemelse beschik, door dien wy moeten leeren,
Uyt zijn voorschikking hier gezatig te regeeren;
Want d'hoogen hemel stelt ten toon voor ons gezicht,
Altijds op eene maat het goddelijke licht.
Waaromze ook heeft gemaakt onder haar gulde merken
Een schaal, om dit gebodt met meerder kracht te sterken;
Waar meeze scheyt het licht van 't duyster: deze wet
Heeft Godt met eygen handt in 't reed'lijk breyn gezet.
't Welk leert gezatig zijn, dit 's uyt hun niet gesprooten,
Maar wel nyt mijn; want als de reên bun zien verstoten.
Gekrenkt, en neêrgestort, beurenze met meer kracht,
Als voor hun heyl ge kruyn, waar doorze zijn geacht
Voord'andere Natuur by 't vrye volk, die wetten
In plaats van Vorsten op hun gulde zeetels zetten.
Ey zegtme doch waar door de ziel wort onderscheyt
Van andere schepselen, als door de reed'lijkheyt?
Toen in 't begin den mensch most deze schoonheydt derven,

Brak d'eendrachts knoop, en al de zeden samen sterven.
't Gemeen gaf u de kroon, in haar ontbrak de trouw;
In u de reden, dies ik vast en zeker houw
Dat door tyranse kracht geen kroon mach zijn genoten,
Hier door gy kennen moet dat gy u zelfs vergrooten,
En plaatsten u met kracht in 't opperste gezach.
Ik heb u niet gekroont, dies blijf ik van dees dag
Regente van het rijk, gy, die gy waart voor dezen.

bin.

Kar.

Vertoeft, vertoeft Mevrouw.

Fred.

Arnestus, wat zal 't wezen?
Waarom bracht gy ons hier terwijl de tooren brandt
Des Konings?

Arnest.

't Is geveynst, en zonder mening, want
Zijn Majesteyt my zulks belasten, die om reden,
U met de stadtsvoogdy op heden wil bekleden.

Libio.

'k Acht my gelukkig, wijl ik zulken last beleef.

Floro.

Den Koning wil dat ik mijne papieren geef
Ook van Octavio.

Libio.

Tot betring van uw schanden,
Stelt hy de garde. Graaf, in u genadens handen.

Fred.

Laat ik, ô groote Vorst! voor dees gedane eer
Uw handen kussen.

Pomp.

Zulks is echter ons begeer.

binnen.

Kar.

Mijn ziele neemt gedult, blus uyt de vier'ge hetten
Uw 's toorens, wilt de wraak bestekte palen zetten;
Gebruykt in deze zaak de raden uw 's verstandt,
Terwijl zich rijk en volk tegens u voorwerp kant.
Komt huwt u aan de list, om onder schijn van reden,
Dees wederwaardigen onder u voet te treden.
Ontrimpelt my het breyn, gy, die met deugt vermomt
De ondeugt toyt, en 't goedt door uwe schijn-gonst domt.
Ik zal de toorts mijns wraaks, die my het hert doet branden,

Bloedplengende Belloon, u leveren in handen,
Tot schraging van mijn kroon: 'k zal onder d'oorlogsschijn
Met Napels, aan dit rijk doen slurpen het fenijn,

Waar mede ik zwanger ga, en hier door zal ik royen
 Den Adel, en het werk van mijne wraak voltoyen.
 't Welk daatlijk moet geschiên, eer dit oproerig rijk
 Mijn macht ontwast, en maakt my levendig een lijk,
 't Welk licht voor het verricht aannemen zou den yver.
 Mijn pagie gaat terstondt, zegt mijn geheymeschrijver
 Dat hy alhier verschijnt, met d'hoofdman van mijn wacht
 En stadtvooft; voort ga heen, neemt mijn bevel in acht.

Zestiende tooneel.

Pagie, Octavio, Frederico, Pompeo, en Floro uyt.

Kar.

WAT duyvel zal dit zijn, wel hoe! wat zullen dezen?
 O hemel! wat gedult kander zoo krachtig wezen,
 Die mijn getergde wraak in redens kreÿts bepaalt?
 Ten waar mijn eer.

Fred.

De Vorst schijnt van de reên verdwaalt?
 't Geen gy voor ooggen ziet, is uyt uw' last gesprooten.

Kar.

Zegt schelmen, wie u met dees ampten ging vergrooten?
 De wraak springt uyt den bandt, en holdt met wijde schreên
 In 't koninklijke breyn, 't en kan niet zijn geleên.
 Ik vraag u andermaal, verraders, wie dat deze
 Bedieningen u gaf?

Pomp.

Wy zijn door u gerezen
 Tot deze staat.

Kar.

Door my, gy liegt het alle drie,
 Gy schelmen, daar ik trouw, noch dienftbaarheid in zie,

Flor.

Uwe vergetenheyt en moet niet zijn gebooren
 Uyt uwe veynzery, als u geveynsde tooren.
 Mijn Vorst, ik bidd' dat gy dees hevig heyt verzet,
 Het koninklijke woort is voor 't gemeen een wet;
 Men ducht met reên voor een beveynsde Konings tooren.

Kar.

O schelm! uyt u alleen is al dit werk gebooren.
 'k Sweer ik u straffen zal. Fredrico, 't is geen recht,

Dat d'oorlog door 't verzuym mijns traagheyds blijft geslecht,
 Waar door Siciliën zijn adem plach te halen,
 Als het uytbreyden zou zijn welbezette palen.
 Gaat heen, verzaamt het volk, 't welk eertijds de banier
 Mijns voorzaats heeft gevolgt, ik wil door 't oorlogsvier
 Tot niet vermorselen 't rijk der Napolitanen,
 En mengen d'as met bloedt, en uytgestorte tranen,
 Op dat de werelt voelt dat hier een Tethis zoon
 Op haar vier deelen slaat den strengen oorlogstoon.

Fred.

Met alle vlijtigheyd zal men uw last volvoeren.

Kar.

En ik met ernst mijn wraak, tza doet de trommels roeren.
 Octavio.

Octav.

Mijn Heer.

Kar.

Verzekeer dezen gast.

Flor.

Verwacht ik zulken loon; ô al te strengen last.
 Mijn Heer, gy hadt gezeydt uw toorn geveynst te wezen.

Kar.

Wel beelt gy u zulks in, zoo hoeft gy niet te vrezen.

Barl.

Recht, recht, Heer Koning, recht.

Kar.

Wie derft mijn tooren breeken;
 En vordert recht, wie is 't, wie wil den Koning spreeken?

Barl.

Niet mijne gierigheyd, maar wel een zak vol klacht,
 Heeft my onder 't gezicht van u, mijn Heer, gebracht.
 Ik bid ootmoedelijk, dat gy doch aan wilt hooren
 Het ongelijk het welk uw dienaar is beschooren
 Van een ondankb'ren Heer, die hem zeer heeft verstoort.

Kar.

Wat is 't voor een? zeg op.

Barl.

't Is Karel, met een woort
 Zal hy my wel verstaan.

Kar.

Die kent u gantsch niet schuldig.

Barl.

Ia die ontkent genoeg die niet betaalt, zorgvuldig

Heb ik hem steeds gedient, en als ik zulks verhaal
Zoo is hy doof, dies ik hem met het woort betaal
In d'ooren blaazen moet.

Kar.

Hy zal u wel betaalen.

Barl.

Hy zal, maar zeg wanneer, of waar zal ik het haalen?

Kar.

'k Blijf borge voor zijn schult, gaat heen, en zijt te vreên.

Barl.

Zoo gy hem kent mijn Heer, betaalt voor hem, de reën
Gebieden zulks mijn Prins.

Kar.

Ik laat u.

Barl.

O waarachtig,
't Woort laten groote Vorst, dat luyt te sterrefachtig,
'k Loof niet gy sterven wilt, ô dat 's zoo braaf gezeyt,
Daar Barlovento dat schenkt u mijn mildigheyt;
Dat luyt veel beter als 't woort laten in de ooren;
Als gy van laten spreekt, gaat al mijn moet verlooren.

Kar.

Ik zegh u, dat gy gaat zonder gesprek of eys.

Barl.

Ik sterf, och, och, ik sterf, zegt gy dat noch een reys.

Kar.

Ik zeg u, gaat van hier, wilt gy mijn toorn ontslippen.

Barl.

Waar duy vel zou ik heen, aan d'oever by de klippen
Gaan moslen zoeken? hoe, wijst gy my zoo van kant,
En onbeloont mijn Heer, dit is te grooten schant?

Kar.

Gaat heen, haalt pen en inkt, 'k zal my mildadig toonē
Aan u; want ik u schenk tot loon twee duyzent kroonen.

Barl.

Ik kus u handt, maar neen, wech handt, ik kus u niet,
Voor dat mijn oog dees gift, van u gegeven, ziet.
Tza wakker dat is gang; maar wat heb ik vergeten?
Is 't jaarlijks, of voor eens? dat dien ik wel te weten.

Kar.

't Is jarelijks, gaat heen.

Bar.

Wel dat komt zeeker fijn,
Van nu zoo zal mijn naam, Don Barlovento zijn.

Porsia uyt.

Ik keer weêrom, vermidts ik gins den Konink zie.

Kar.

Porsia blijft, ey toeft, dat ik u vrage wie
Oyt hoorden, dat den dagh met haar vergoode stralen
Zich bergde voor het oog haars minnaars? ey laat dalen
Dees wreetheyt, mijn goddin, de zon keert noyt de rug

Noch deyst: hoe welft uw haat mijn min zoo'n steylen brug,
Ach! laat ik door mijn klacht uw snelle vlucht verletten.

Pors.

De schaduw, Heer, en kan zich tegens 't licht niet zetten;
Vermits men by de zon een Konings macht gelijkt,

Ik by u maar een schaâuw, 't is reên de schaduw wijkt:
 Uw tong wijdt in het tal der hemelsche Goddinnen,
 Daar zijnder waardiger in 't machtig Hof te vinnen,
 Om zulke vleyery te hooren, boven al
 Helena, die men stelt in 't goddelijke tal.

Kar.

Ik bid u Porsia doch u gedult te lengen,
 Ey wilt uw schoonheyt niet met uwe wreetheyt mengen,
 Toont u gezatiger, zie wie hier smeekt en kermt
 Om uwe min, erbarmt die om uw liefde zwermt.
 De schoonheyt van mijn Hof, moet voor uw schoonheyt wijken,
 Gelijk de schaâu voor 't licht, 'k zal 't met 'er daat doen blijken,
 Gy overwintze al, gelijk den diamant
 De kroon van al 't gesteent in waard' en luyster spant.
 En wat belangt Heleen.

Zeventiende tooneel.

Helena uyt, luysterende.

HAar ooggen zijn een schaduw Van d'uwe, die 'k noyt prees of minde oyt: ja uw, Uw
 schoonheyt heeft geen ga, al gaf aan my de zee Haar schatten, en de aart haar scepters,
 dat mijn ree Van dees tijdt blijft vervloekt, indien ik haar beminne, Een vrouw die...

Hel.

Houdt mijn Heer, laat reden u verwinnen.
 Ben ik die geen (ô Vorst!) wiens wangeschape leên
 U zoo mishagen? ja nochtans toen uw gebeên
 My offerden de zucht uw 's vleyery, toen waren
 Onschatbaar deze leen, vergult dees blonde haren,
 Toen was ik een Goddin, een Flora; maar ik zie,
 Dat gy uw schijngonst glimpt met woorden, hemel, die
 Ik altijd danken zal met vierige gebeden,
 En looven, mits gy my zijn vleyery ontleiden.

Kar.

Helena, zeg wanneer ik u de bynaam gaf
 Van Flora? zeg wanneer zoo sprak ik n? laar af

Van zulke reên, gewis gy hebt u zelfs bedroogen
Door 't droomen, en verschijnt voor ons met slapende oogen.

Hel.

Gewis mijn slaap is met uw vleyery ontwaakt.

bin.

Pors.

't Is reên zijn Majesteyt voor my zijn vleyen staakt.
Waarom bedriegt gy my met woorden zonder meenen?
Het is my lief, dat hier Helena is verscheenen,
Noch liever u te zien veranderlijk in min.

Kar.

Ey toeft, mijn waarde, toeft, verzet dien wrev'len zin,
Die my mijn ziele moort, moet ik mijn hartje derven?

Pors.

Wel blijft gy zonder hart, zo zijtge vry voor 't sterven.

Kar.

Waar vlucht gy mijn Goddin?

Pors.

Die naam aan Flora geeft,
Waar die is een Heleen, geen darde schoonheyt heeft
Van noode.

Kar.

Ach waar heen?

Pors.

Om uwe vrucht te vesten,
Vertrek ik. Laatme los, het is uw min ten besten.

Kar.

Helena liegt, mijn lief.

Pors.

Wanneer de zonne licht,
Is 't billik dat Diaan met haar gezelschap zwicht.

Kar.

Hoe! is uw borst, mijn lief, met minnenijt bezeten?

Pors.

't Hert 't welk noyt liefd' bezat, en heeftze noyt doorbeten.

Kar.

Zijt gy ondankbaar dan darge geen liefd' beloont?

Porsia.

Neen, eereljk en kuys, 'k bid mijn vertrek verschoont.

binnen.

Kar.

Z'is wegh, ô hartenwee. wat brouwen uwe lagen
Helena, in dees borst onlijdelijke plagen?
Zeg valsche vrouw, waarom heeft uw vervloekte list,
Tot Karels leet dees vondt uyt Acheron gevist?
O schichtige ommezway, ô duyvelse gedachten,
Uw vierschaar zy gevloekt, uw werking en betrachten.
O! onverwachte slag. Helena, 's hemels straf
Dreygt uw vervloekte kruyn, haar haat, en Karels graf.

binnen.

Derde bedryf.

Eerste tooneel.

Matilde, en Henderikus.

Wilt nu, ô Henderik, mijn last en wil ontrouwen, Ik ondertusschen, zal gaan Karel onderbouwen; Die door tyranse kracht, mijn oudt en wettig erf, Te brengen tracht (ô spijt!) tot 't uysterste bederf. Gy zijt de noort en 't licht, waar ik het schip van reden Na stuer, en wederstaâ zijn trotse moedigheden. Gy zijt de stem en tong, door welkers aamtucht, ik De zaaken van dit Rijk, ontvoogt, als voogt beschik.

Hend.

Indien ik met mijn bloed uw kroon en staat kon vesten,
Uw dienaar gaf 't Mevrouw gewilliglijk ten besten;
Gebiet my wat u lust, 'k ben willig en bereyt
Te doen, wat my van u zal werden opgeleyt,
'k En kan de goê natuur niet danks genoeg betoonen
Voor de gelijkheyt die in my en Karel woonen,
Als strekkend' tot u heyl.

Mat.

Vaart wel, en zijt gerust,
Zoo lang ik voor u waak, blijft uwe zorg gebluft.

Hend.

Ik heb de vrees al lang uyt deze borst gestooten,
Mevrouw, in uwe zorg is mijne zorg geslooten.

Mat. bin.

Tweede tooneel.

Helena uyt.

HOe lichtlijk wort een vrouw bedroogen, die het oor Leent aan de vleyery eens Minnaars, en gehoor Geeft aan hun yl geklap: maar waar is die te vinde, Die haar inbeelt, te zijn een lukkige beminde? Nu 't leven is bedrog, een strik daar elk in valt, Gelukkig is die geen, die over haar gestalt

En schoonheyt zich niet roemt. Ziet zich den Vorst vertoonen Gins in de zaal, 'k vertrek.

Hend.

Wel zijt gy daar, mijn schoone?

Hel.

Hier ben ik, maar niet schoon.

Hend.

Gy doet u ongelijk,
 Dat gy u zelfs misprijst, wijl ik een oordeel strijk
 Op redens grondt gevest; waarom wilt gy bedelven
 Uw schoonheyt met dit floers? waarom toont gy u zelven
 Ondankbaar? en ontkent 't geen u den hemel gaf,
 Zoo gy hem niet bedankt, zelfs voor u zelfs, de straf
 Die d'hemel altijts pleeg d'ondankbare te wyen,
 Zal, tot u eygen leet, Helena, op u glyen.
 Looft, die u loven doet, de gaven een voor een,
 Waar meê gy zijt geciert, zijn waardig aangebeên.
 Uw welgestelde leên, en schoonheên, elk byzonder,
 Zijn meer als menschelijk, en voor elks oog een wonder,
 U oog beneemt en geeft het blaauw gewelf zijn licht;
 De zon houdt zelf te leen zijn glans van u gezicht.
 Iaa dat den donderaar uw schoonheyt quam te naaken,
 Ik weet hy d'hemel liet, en zou zijn woonplaats maaken
 In dit albast gebergt, op welkers kruynen staan
 Twee kaarsen, die robijn in gloet te boven gaan.
 De gadelooze glans uw 's schoonheys, doet my grieven
 Het hert, 't welk lust verwerpt, en plaatst voor lust de liefde.

Hel.

't Is wonder dat uw tong 't geprezen dus misprijst:
 En weêr 't misprezen nu zoo grooten eer bewijst.
 Gaa heen naa Porsia, ik ken uw listig vleyen,
 Hoe! meent gy door uw tong my verder te verleyen?
 Neen Heer, 't is al te laat, gaa keert u na die vrouw,
 Na die goddin, die zon die u verlicht, hoe zouw
 Een slapende, als ik, een Konings hert ontsteeken?
 Neen, gaat na die Sireen, hier 's vruchteloos u smeeken,
 Die schoonheyt die gy flus zoo boven and'ren prees,

Laat die de arts uw 's quaal vertrekken, nu voor dees
Tijdt al genoeg: ik gaa.

Hend.

Helena, door dees woorden
Zult gy uw Konings hert vernietigen, en moorden.
Ik zweer u by mijn hoofd, dat u geprezen schoon
Noyt door dees losse tong geplaarst is uyt haar troon,
Porsia moet voor u, gelijk een wolk, verdwijnen,
Uw minnaar kent geen schoon, als daar uw fakkels schijnen;
Ik zweer 't u andermaal, dat, die 't u heeft bericht,
Tot breeking onzer min, het valschlijk heeft verdicht.

Porsia uyt, luysterende.

Den hemel wil mijn Rijk met eeuw'ge plagen straffen,
En my, zoo 'k haar bemin, rechtvaarde loon verschaffen.

Hel.

O hemel! wat ik hoor, 't is vruchteloos gekermt.

Hend.

Ik merk dat hier ontrent den Koning heeft gezwerm.

Pors.

Nu mach voortaan de zon, en al de and're dingen
Waar gy my by geleekt, triomf en vreugde zingen,
Over de rust die haar u wisseling bereyt;
Dank zy den hemel, dat gy weêr genezen zijt
Van deze ziekte. Princes Helena, zijne reden,
Hebben aan ons in 't kort veel wonders doen ontleden.

Hel.

't Is waar, met u verlof, dat ik zijn tooren vliê.

Hel. bin.

Hend.

Helena blijft, ey blijft.

Pors.

't Is wonder wat ik zie.

Hend.

Zoo ik Porsia min wil my den hemel straffen,
En na waardy mijn Rijk rechtvaarde straf verschaffen.

Pors.

O hemel, zijtge zoo stantvastig in uw min!

Hend.

Wat ik toen heb gezeyt neemt heden noch begin,
'k Heb uwe trouw beproeft; om zulks geloof te geven,
Zult gy van dezen nacht, het wit uw 's wil beleven,
En trouwen Frederik, die 'k weet dat u bezint.

Pors.

'k Heb u te danken, nu bevindt ik gy my mint.
Den hemel wil de Vorst deze mildadigheden
Vergelden: dat uw naam van elk wort aangebeden.

Porsia binnen.

Barlorvente met pen en inkt uyt.

Kent gy 't groot A.B.C. ô grooten Alexander! Zoo schrijft op dit papier, vervolgens na malkander, Eens zeven letteren met deze mijn penseel, Die uyt een ganzewiek mijn vroomheyt viel ten deel, Tot vordring van mijn staar.

Hend.

Wie derft zich hier vertoonen
Met dit Notaris tuyg?

Barl.

De oudst' van Momus zoonen;
Wel dat komt zeker schoon, dat ik hier by u kom,
Is om mijn rente, hoe mijn Heerschap, benje krom?
Of zoekt gy Barlovent door praat in slaap te wiegen,
Een Koning moet zijn knecht door woorden niet bedriegen:
En spot niet met uw slaaf, door dien een Koning moet
Aan groot of kleyn, het zy in 't quade, of in 't goet,
Met welgegronde reên, na tijts voorvalling spreken,
Hier door de Majesteyt by 't godd'lijk wort geleken,
Ook goddelijk ontzien; en gy, wiens mont 't gebiedt
Van reden kracht, en hier als goddelijk bezit
De opperst' heerschappy, kunt met een pen betalen
Tienjaar'ge dienst, men Heer, verrijk my met de stralen
Van uw mildadigheyt, teykent, mijn Prins en Heer,
Een al te kleynen gift noch voor uw grootheyt, d'eer
Die gy my daar door doet, zal ik met lettren grieven
In 't getafreelde boek van dankbaarheyt, ey lieve!

Hend.

Ik weet hier gantsch niet af: dat 's al uyt mijn gedacht.

Barl.

Ik ga dan heen.

Hend.

Waar heen?

Barl.

Al zoetjens, zacht, zacht, zacht,
En vragen d'Edelen, die straks daar buyten stonden,
Of een van allen uw gedachten heeft gevonden.

Hend.

Ga voort uyt ons gezicht.

Barl.

My dunkt ik wort betaalt
Hier met vergetelheyt, ondankbre handt, komt maalt
Hier 't loon van mijn verdienst.

Hend.

Lang hier papier.

Barl.

Met eeren
Kondt gy van uwen slaaf de rechte miltheit leeren,
Die yverig volbrengt het geen gy hem gebiedt.

Hendrik scheurt het papier.

Hend.

Zie zoo betaal ik 't geen dat u niet toekomt: ziet
Het Koninklijke erf zal zulk een schult nooyt kennen
Voor eygen schult; ga heen.

Barl.

De pokken moet je schennen,
Dat gy mijn trouwe dienst met zulk kleyn gelt betaalt,
Nu dat u 't gantsche Rijk voor een tyran vermaalt.
Zijt gy dan, zoo gy zegt, alleen voor my rechtvaardig?
En is mijn trouwe dienst zulk een belooning waardig?
Wort mijn gediensstigheid met zulk een loon beloont?
Maar nu bevind' ik 't geen gy ellek hebt betoont.

Hend.

Mijn Pagies! holla houdt.

Twee Pagies uyt.

Pag.

Wat wil zijn Majesteyt?

Hend.

Ga henen, brengt dees boef daar de hertnekkigheid
Door water, vuur, en wicht wort uyt haar plaats gedreven.

Barl.

Ik heb zulks nooyt verdient. wel hebt gy van uw leven?

Hend.

Al wat een Vorst gebiedt in 't quade of in 't goet,
Dat moet een onderdaan voor lief in zijn gemoet
En boezem krotten; voorts moet hy geen rechter wezen
Van 't Koninklijk gebodt dat men behoort te vreezen.
't Geen dikmaals by 't gemeen onrecht geoordeelt wort
Is by ons recht, als uyt den Hemel neêrgestort.
De Koninklijke macht, hun wetten, en geboden
Vertoonen hier op d'aardt d'afbeeldsels van de Goden,
Mits in de zelve zoo onkunbre wegen zijn,
Als in de Godtheyt, voorts.

Barl.

Is 't waarheyt of is 't schijn?

Hend.

Gaat leydt dien booswicht nu zoo daatlijk uyt mijn oogen,
Ik kan zijn yd'le klap hier langer niet gedoogen.

Barl.

Wel hoe springt gy zoo hoog? voor eerst van een soldaat,
Naar een Marquies, en weêr van die verheven staat
Tot 't Koninklijk gezag, en nouw weêr omgesprongen,
Tot 't ampt eens Predikers, of Farheer, nu een jonge,
O bloet! dat sinnen beuls.

Hend.

Ga voort, en wilt u spoên.

Barl.

Wat zouw een bruynvis, of een waterkoning doen,
De zeehaan niet gewoon als 't brakke nat te gulpen.
Maar meent gy 't?

Hend.

Voort van hier.

Barl.

Ik kruyp schiet in de schulpen,
Och, och! daar gy voorheen tot mijn bederf uyt kroop.
En is er geen genaê, och! zoo verdwijnt mijn hoop.

Hend.

Hy tergt ons goet gedult, zegt den gevangenhoeder
Dat hy hem straft na waard.

Barl.

Wie zagh oyt iet verwoeder?

Pag.

Voort, voort, al lang genoeg.

Barl.

Hoe stootje zoo, zeg guyt.

Pag.

Ga voort jou lompen bloet, of 'k touje op de huyt.

Derde tooneel.

Den Hertog Frederiko uyt.

IK heb uw last volbracht, en al het volk verzaamt: Voorts tot bezolding heeft voor
eerst het Rijk beraamt Tien duyzent kroonen, die zijn Majesteyt kan lichten Wanneer
het u belieft.

Hend.

Zoo onrecht eer kon slichten,
Of dat door onrecht wiert een Konings naam verheert,
Ik ving den oorlog aan, maar wijlze d'eer verteert,

En doet vernietigen een Konings naam, zoo willen
Wy in onrechtigheyt noch goet noch eer verspillen.
Door dien den Hemel zelfs de zegenkransen hecht
Aan de rechtvaardige, en scheidt 't onrecht van 't recht.
Wy willen, Frederik, ons zelfs van opspraak myen,

En onrechtvaardigheyt, ik laat dat opzet glyen,
 En vier na billikheyt den toom van reden bodt,
 Dat ik onstrafbaar blijf van onrecht voor mijn Godt.
 Ontslaatze van hun dienst, ga zegt, mijn wijze Heeren,
 Dat zy 't gegeven gelt weêr aan hun gevers keeren.
 Want ik schel Napolis, en haar den oorlog quijt.

Fred.

Gy maakt u, door dees daat, een Numa van dees tijt.

Hend.

Ik zal ô Frederik! het yverig verlangen
 Uw 's liefde' bevesten, mits gy zult van my ontvangen,
 Voor echte gemalin, mijn nichte; tot een gaaf
 Van mijne gonst.

Fred.

Ik blijf uw dienaar en uw slaaf.

Octavio uyt.

Oct.

Ik heb zijn Majesteys begeerte (doch met schromen)
 Volbracht, en al de eer van Floro afgenomen
 Door zijn gevangenis.

Hend.

Zijn banden zijn my leet,
 Ontboeyt hem, en hoort toe, gy vrome Heeren, weet

Octavio binnen en weêr uyt.

Dat uwen Koning met de ziekte van vergeten
 (Schoon hy gezontheyt trotst) besmet is en bezeten,
 Dees grijpt zijn oorsprong uyt de zwakheyt mijns gedacht,
 En deze zwakheyt heeft my mijn verderf gewracht,
 Zoo dikmaals my de mist haar 's dampen heeft betogen
 De harssens, is my gantsch en al 't geheug ontvlogen,
 Ia 't geen mijn mogentheyt in d'eene uur gebiedt,
 Maakt dees vergeet'le ziekte' in d'and're weêr te niet,
 O Creetse doolhof, ô verwarring, die 't ververssen
 Van het geheugen rooyt, en rooft uyt mijne harssen;
 Mijn oneer queekt uw eer, mijn ontrouw baart uw trouw,
 Mijn val verquikt uw hert gelijk een beemdt den douw,
 Mijn onbequaamheyt gaat uw slaverny ontkleeden,
 Die vryheyt wisslen gaat voor ongastvryigheden.
 Hier brengt den Hemel zelfs mijn tyranny te pas,

Haar welverdiende loon, die elk een vyandt was.
 Kom breydelt hem de macht, wiens voorzaat d'oude ryen
 Verknocht hield aan zijn wet, en stelden heerschappyen.
 Treurt met d'elendige, die eer door wijs bestier
 Sloeg 's Rijks welvaren ga, en Staten hielp uyt 't vyer.
 Ga eer d'eerwaardige, waar door ik was verheven,
 Wilt my d'onlukk'ge naam niet meer van Koning geven,
 Naam, die my meerder rust en vryigheyt benam,
 Als ik vermaak of eer, door haar bezit, bequam.
 't Schijnt dat den Hemel aan mijn hoogmoet zich wil wreken
 Door dees vergeet'le ziekte, zelfs aan my zelfs, tot teken
 Van mijn onwaardigheyt, stel ik voortaan de staf
 Weér in de handt van die, die my de zelve gaf.

Fred.

't Is wonder 't geen wy zien, mijn Heer, door deze reden
 Stelt gy voor ons ten toon uwe voorzichtigheden:
 Ik hoop den Hemel zal mijn Koning hulpzaam zijn,
 En strekken zelfs den arts in uwe groote pijn.

Oilav.

Men zal den Hoogenraadt ontleden deze zaaken,
 En aan 't gemeen zoo straks uw wille kenbaar maaken.

Octavio binnen.

Vierde tooneel.

Marilde, Parsia, Helena, den Graaf Pompeo uyt.

Matil.

NU kan zijn Majesteyt, eer hem de ziekte' benart,
 Zich geven in de rust.

Hend.

'k Ben-d'eerste, die een hart
 Ootmoedig en vol dienst, haar Hoogheyt wil betoonen.
 Ik ga, wilt mijn vergrijp en voor'ge fout verschoonen.
 Ziet hoe een Koning hier een levend' voorbeeld strekt
 Van de gehoorzaamheyt.

Matil.

't Is tijt, mijn Heer, vertrekt.

Pomp.

Hy speelt zijn rol bequaam, en schijnt in all's zorgvuldig.

Matil.

Wat zijn wy, Graaf, hem eer en dankbaarheden schuldig.

Fred.

O heyl'ge wisseling, Mevrouw; nu zal voortaan
Den Tabbert van de wet uw Majesteyt ontfaân;
In welker omtrek gy, bezet van alle kanten,
Zult zijn, van ons, wiens waard' verstreken diamanten
Aan uw verheven Kroon.

Matil.

O groote droeffenis!
Hier komt den Koning weêr, 'k loof hy bezeten is.
Ik spreek van Karel, Graaf.

Pomp.

't Is my bekend, Mevrouw.

Vyfde tooneel.

Karel uyt.

HERtog, ik heb verlangd u weder te aanschouwen, Hoe gaat het met het heyr, en lichtinge van 't gelt?

Fred.

Die heb ik uyt haar dienst door uw bevel gestelt;
Door dien gy zelfs (ô Vorst!) uw ongerechtigheden
Aan my bekenden, en met welgegronde reden
Verhaalde, hoe dat zelfs den Hemel noyt die geen
Begonstigde met heyl, die t'onrecht had gestreên.
Dies gy u vindt bezwaart om uw gevreesde armen
Te steeken in de schoot uw 's nabuurs, en alarmen
Te queeken, in een verr' of nagelegen Rijk,
Dat uwen scepter noyt in 't minst deed' ongelijk.
Hoe! is zijn Majesteyt zoo dra zijn last vergeten?

Karel.

Goôn! lijdt gy dat de macht eens Konings wordt versmeten,
Of dat de moogende voert moogend' heerschappy,
Die mijne moogentheyd durft werpen in de ly?
Meyneedige, gy moogt my mijne macht bemueren
Of stuyten, maar heur glans zal uwe glans verdueren.

Fred.

O ongelukkige, my deert uw ongeluk.

Pomp.

Zijn schouders torsen (ach!) een al te lastig juk.

Karel.

Hoovaardige, ik zweer 't gy zult uw wieken zengen
Aan 't vuur van mijne macht: hoe kan ik dit gehengen?

Zeste tooneel.

Floro en Octavio uyt.

Floro.

IK kus (ô groote Vorst!) de waarde heyl'ge treên
Van uwe voeten, ach! laat ik met dankbaarheên
Omringen uwe schaauw, wijl gy de wraak laat hellen.

Karel.

Heb ik u niet geboeyt?

Flor.

Nu weder vry doen stellen.

Hel.

'k En zag noyt, Porsia, zulk een vergetenheyt.

Pors.

O Hemel! scheldt de Vorst eenmaal uw gramschap quijt.

Fred.

Mijn schoone Porsia, ik wil de last volbrengen
Des Konings, en voortaan mijn wil'ge ziel vermengen
Met d'uwe; daar mijn lief, tot trouheyts onderpandt
Geef ik aan u mijn hert, mijn ziele, en mijn handt.

Pors.

Tot binding onzer trouw, en tot uw minsbelooning,
Zoo geef ik u de mijn!, door ordre van den Koning.

Karel.

Is mijn gedult zoo groot? ô hemel kan 't geschiên?
En moet ik deze smaat met eygen oogen zien.
't Zal nimmermeer geschiên, dat zweer ik, wilt wat beyd,
Zijn uwe zielen eens, ik zal de lichaams scheyen.
Laat los, laat my begaan.

Matil.

Ach! wat een ongeluk?

Karel.

Weermaakster, gy alleen zijt oorzaak van mijn druk.

Pomp.

Bedaar, mijn Heer, bedaar.

Karel.

Hoe! kan ik dit gedoogen?

Pomp.

Onlukkige, zijn u de zinnen gantsch ontoogen?

Fred.

Die 's Konings last volvoert is veylig voor de straf.

Karel.

Zegt gy, dat ik Mevrouw aan u ten huw'lijk gaf?

Fred.

Gy zelfs.

Karel.

Ik zelfs?

Fred.

O ja.

Karel.

Ontrouwe, 't is geloogen.

Pors.

De oorsprong onzer trouw grijpt plaats uyt u vermogen,
En koninklijk gebodt, wat hoef ik klaarder blijk.
Mevrouw, en is 't niet waar?

Helen.

Mijn I leer, zy heeft gelijk.

Pors.

Is uwe wil misschiet, of eenigsins misdreven,
Dat zy niet ons, maar uwe ziekte toegeschreven.

Matild.

Uwe vergetenheydt is oorsprong van het quaat,
't Welk u misnoegen werkt, en ondergraaft mijn staat.

Barlovento schreyende uyt.

Laat Barlovento deur, dat hy zijn afscheyt neme
Van u wraakgier'ge Vorst, ik wil mijn gaan vervreemen
Van u gebiedt; en gaan weêr na mijn Vaderlandt,
Alwaar de Koningen met een veel milder handt
Begonstigen 't gemeen, ô! al te felle slagen
Voor mijne zorg en vlijt, die 'k voor u heb gedragen.

Kar.

Komt nader mijn getrouwe; want gy zijt maar alleen,
Die ik met deze naam rechtvaardig mach bekleên.
Door dien gy my uw trouw betoont in vreugt en lyen,
Zegt gy waarom dit Rijk van Vorst zich wil bevryen,
En hem benamen met de schandelijke naam
Van dol; zeg op mijn vriend, of staat gy 't ook te zaam.

Barl.

Door dien zy nevens my u groote dolheyt proeven.

Kar.

Wat zegt gy? 'k voel mijn hart weêr rot de doodt bedroeven
Door deze reên, ô goôn!

Barl.

Valsch en ondankb're Vorst,
Ziet hier de tekens, op mijn armen en mijn borst,
Van uwe dolheyt, dien u razerny verkonden,
Och, och, mijn pijn, och, och, hoe smarten my dees wonden.
Wat meent gy? dat mijn vlees ondankbaar was van steen?
Gelijk u hart, ô pijn, en denkt dat niet, ô! neen,
Foey u ondankbare.

Kar.

Heb ik zulks doen gebieden?

Barl.

Gy zelfs, en woud dat zulks zouw aan u knecht geschieden,
Gy scheurde het papier, en u begon een koors

Te quellen, die in hit beschaamt Meduzaas toors.

bin.

Kar.

'k En weet niet wat ik zal, mijn hart en zinnen twisten,
 Het schijnt de Koningin, door haar Ulysses listen
 My mijn verstandt beneemt, en maakt 't oproerig Rijk
 Onwillig tot mijn wil, willig haar wil gelijk.
 Wat Circe is zoo stout, die door haar gifts vervormen
 Bereykt mijn Majesteyt, en durft mijn troon bestormen?
 Ach! 't is met my gedaan, ik voel dat al mijn leên
 Haar kracht verliezen, en veranderen in steen,
 Door het aanschouwen van u nikkerlijke vlechten.
 Van hier Meduza, voort, ik wil mijn wraakrecht slechten.
 Van hier, noch eens van hier.

Pomp.

Het Seciljaanse Hooft,
 O hemel, wordt geheel van zijn verstandt berooft.

Kar.

Ik ben Orphé gelijk, die aan de waterkanten
 Van Hebrus, was omheynt met woedende Bachanten.
 Giftmengster, weg, van hier: neen, reykt my u feijn,
 Die kracht zal dan de kracht van mijn vermoogen zijn.
 Gunt my onlukkige, geheel van 't luk verwurpen,
 Ik eeuwig op dees steê de vrucht'bre dauw mach slurpen
 Des dageraats, (ô goôn!) tot teken van de vloedt
 Van plagen; die u haat mijn grootheynt zendt te moet.
 Kom Myterbergse schaar, wilt mijne leên bekranssen
 Met kranssen, en vol rouw mijn laatste uytvaart danssen,
 Tot tuygen van mijn val.

Fred.

Wel hoe! mijn Heer, bedaart.

Kar.

Hoe! is den nevel daar zoo schielijk opgeklaart
 Van mijn verdriet: wat is 't, wie wil den Koning spreken?

Pors.

Hy flauwt, helaas! hy sterft.

Pomp.

Zijn krachten zijn geweken.

Matild.

Hoe is het al mijn Heer?

Kar.

Ziet hoe den hemel straft
 D'hoogmoedige, en elk rechtvaarde loon verschaft.
 Hoe ben ik zoo gelijk, door deze mijn vertooning,
 In wezen 't voorbeelt van den Baby loonsen koning,

Die op 't begraasde veldt zoo lang ten wey most gaan
 Gelijk een beest, tot hy den hemel had voldaan.
 Ik zal zoo lang mijn kroon, mijn stoel en scepter laten,
 Zoo lang den hemel my verlaten zal en haten.
 Vaart wel Vorstin, vaart wel: den hemel maakt dit Rijk,
 't Welk my mijn Kroon ontzeydt, op aarden geen gelijk.
 En gy, ô Frederik, u zy van my gegeven
 Mijn nicht, den hemel laat u lang te zamen leven:
 Ik razende, blijf steeds beswangert met een quel
 Van eereeloos verdriet, het welk my mijne hel
 Hier op der aarden strekt.

Fred.

Wie hoorden oyt voor dezen
 Van zulken vreemden ziek'?

Octav.

Die elk behoort te vrezen.

Kar.

Blus uyt Siciliën a eeuwigvlammendt vyer;
 Want grooter brandt bezit mijn boezem, goden stier
 My weder op het pad van reden, doet my teeken
 Van u mildadigheyt, daar elk een af moet spreken.

Alle binnen.

Vierde bedryf.**Eerste tooneel.**

Matilde en Porsia uyt.

Matil.

LAas Porsia, ik voel dat dees ontsteken gloet
 My langs hoe meer verteert het lievende gemoedt;
 Schoon ik het met een mist van veynzen wil bedekken
 Voor Karels oogen, die 't vermoogen my onttrekken.
 De warring van dit Rijk, en Karels dolheyt, spruyt
 Alleen uyt mijn vernuft, en overwijs besluyt
 Des ouden Graaf. Princes hier is in 't minst geen vrezen,
 Mijn Karel is noch die, die dien hy placht te wezen.

Al 't geen der is geschiet, heb ik tot nat van 't landt
 En koninkrijk volvoert. ach! geeft my raadt nu; want
 Goe raad en bystant strekt in noot een toets der vrienden,
 Ach! was hem kenbaar, hoe Matilde hem beminden:
 Ik weet hy dankbaarlijk, schulplichtig met ootmoet,
 Mijn min bedanken zou, en vallen my te voet.

Pors.

Indien haar Majesteyt is yvrig, en begeerig
 Te weten of hy mint, zoo toont u zelfs af keerig
 Van zijn persoon, en doet door daden hem de weet,
 Dat gy zijn trots veracht, hem gantschelijk vergeet.
 Schiet op d'ondankb're borst, die uwe borst deed vonken,
 Noyt blijde draalen van u goddelijke lonken;
 Veracht zijn moogenthey, verwerpt zijn lossen raadt:
 Scheurt zijne wetten, toont hem voor uw min uw haat.
 Dees raadt my eerbaar dunkt, om zoo uyt Karel zelven,
 't Geheym zijns boezems klaar, en naaktlijk op te delven.
 Hoe steektge zoo vol vuur, eerwaardige Vorstin?
 De schets uw's liefd' is teer, en in zijn eerst begin.

Matild.

Men zag dik waarde gonst, onwaardelijk versmeten,
 Vernietigen door smaat, te niet gaan door vergeten.
 Een die zich in de min hulpzaam, gezatig toont,
 Verwint in 't laatst de koelt, en word met min beloont.
 De grootste kracht der min, bestaat in deze deelen:
 In doen, in laten, in volbrengen en beveelen,
 In schijngonst, in bedrog, in jaloezy, in haat,
 In arge achterdocht, in radelooze raadt.
 Porsia, neen, ô neen! men moet hun teugel vieren,
 Dat menze vierend' blijft, door wijselijk bestieren:
 Gy moet my hulpzaam zijn, en Karel zeggen, dat
 Hy zich te nacht vervoegt voor u Paleys; en wat
 Meer is, gy zult hem voor my om weêrliefde smeken.

Pors.

En zal ik my hier door in geen oneere steken?

Matil.

O neen! in 't minde deel, 't ontkennen gelt hier niet
 Van mijne min die 'k hem toedragendt ben: doch iet

My daar te vooren komt, door welken kracht ik heden
 Zijn hoogmoedt dempen zal, en t'eenemaal vertreden.
 'k Zal in zijn byzijn al de zaken van het Rijk
 Verrichten, en aan elk gehoor vergunnen, 'k wijk
 Van mijn voorgaande list, en looze minnenyver.

Karel luystert.

Mijn pagie ga, en zegt aan mijn geheymeschrijver
 Dat hy straks hier verschijn.

Pagio.

Ik ga, genaad'ge vrouw.

bin.

Tweede tooneel.

Matild.

VERgeef my hemel, 't geen ik door dees warring brouw.

Karel.

O hemel! welk gerucht ontfang ik in dees ooren?
 O! ongestaad'ge vrouw, waar toe ben ik gebooren!
 Ziet hoe de lukkige, die 't was naar wensch gelukt,
 En wil, onlukkig wordt van al zijn macht geplukt.
 Mijn zinnen swieren als de tomelooze winden
 Door 't swevendt swerk, helaas! zal ik geen uytkomst vinden?
 Bedaart u Karel, sta, en stelt u zinnen schrap:
 Beraadt u en grijpt moedt, zoo krijgt u wraak een trap.

Derde tooneel.

Ludovicus uyt met eenige papieren.

Matild.

VOLvoert u ampt terstondt, en wilt 's Rijks nodigheden
 Voor ons vertoogen, en volkomentlijk ontleden.

Pors.

Mevrouw, ziet wat gy doet, de Vorst is in de zaal.

Matild.

'k Ben voor zijn klachten doof, voor zijn verzoek van staal.

Ludov.

De posten van Lions, van Napels en van Roomen,
 Vertrekken, dies Mevrouw, om Karels macht te toomen,

Zoo teykent deze brief die van u buw'lijk melt,
Op dar zijn Heyligheyt hier goede ordre stelt.
Hier in beklaagt zich 't Rijk in veel gedane zaken
Van Karel, en verzoekt zijn Heyligheyt wil maken
Te niete uwen echt; dat Karel wordt verklaart
Onwettig tot de kroon, tot uwe min onwaard.

Kar.

Gedult, gedult mijn ziel, op datge in uw tooren
Niet wraak loos zonder wraak, ellendig komt te smooren

Lud.

In dit geschrift verzoekt eendrachtig het Gemeen,
Dat gy hun keuren, eer door Karels macht vertreên,
Weër wilt bevestigen, en met meer kracht versterken.

Mat.

Zulks moet niet vollegen; want hy in zulke werken
Buyten ons orderen, in 't minste heeft gedaan.

Kar.

Is 't moog'lijk 't geen ik hoor, hoe zal 't noch met my gaan?
O pijn! ô hartewee, met recht vervloekte woorden,
Die Karels grootse ziel door uwe prikkels moorden.

Lud.

In deze wort verzocht, dat zy van nu voortaan
De naam van Karel gants en al te niet gedaan,
Zoo wel in schriften als in openbare zaaken,
Op dat dees staat weër in haar voor'ge stant mach raaken.

Mat.

Dat staa ik toe, want ik geen Karel meer en ken.

Kar.

Ach! wat heb ik geweest, by dat ik heden ben.

Lud.

Is 'er noch iemand die haar Majesteyt wil spreken?
Die wort gehoor vergunt.

Kar.

Mijn harte schijnt te breeken
Van spijt, vermits mijn Rijk won 't Rijk eens Amazoon,
Wijl vrouwen heerschen, en berichten volk, en kroon.

Frederico uyt.

Fred.

Mevrouw, het Koninkrijk doet u door my vermanen,
Of men aan Karel nu, den Marquis van Catanen,
Inwilgen zal het gelt tot d'oorelog beraamt.

Mat.

Ik wederroep zijn wil, vermidts het niet betaamt

Dat men den toom des Rijks een dollen stelt in handen:

De Slot-voogt kan dees last verkondigen de Standen.

Binnen.

Kar.

't Is reden dat men kiest van twee het minste quaat;
Want zonder kroon en macht my 't leven eerloos staat.

Pompeo uyt.

Ik was wel eer Mevrouw, ten aanzien van mijn jaaren,
En deught, uw Voedster-heer en Opper-rader, daaren-
Tegen heeft Karel my uyt mijnen staat gezet,
En mijn doorluchte naam met lastering besmet.

Mat.

Uw deught houdt ons verplicht, Pompeo Graaf, van dezen
Tijt, blijft u waard' by ons gelijkze plach te wezen.

Barl.

Hier kom ik wel te pas, terwijl het is een dagh
Dat yder wijs of zot hier recht verzoeken magh;
Zoo kom ik, ô Vorstin, hier voor u neder buygen
Die dit van beyd's bezit, mijn reden zullen tuygen
Dat ik rechtvaardig kniel voor hare Majesteyt.

Mat.

Wel wat is u verzoek?

Barl.

Dat gy d'ondankbaarheid
Van Karel straffen zult, ey wilt hem doen betalen
Mijn lang verdiende loon, vergult my met de stralen
Van uw goetaardigheid.

Mat.

Ik zal hem dwingen, dat
Hy u ter banden stelt die lang beloofden schat,
Zoo gy my schriftelijk hier kunt zijn hant vertoonen.

Barl.

O neen! ik heb den bras van diergelijk beloonen,
't Welk my mijn rug, ô ramp! aan stukken heeft gerekt.

Pag.

Van hier gy lompen bloet; 't is tijdt dat gy vertrekt.

Barl.

Dat roert u niet schavuyt, ik zal den dagh noch leven,
Dat gy zult voor 't gebodt van Barlovento beven.

bin.

Kar.

Fortuyn u drayend' radt zy eeuwiglijk gevloekt.

Lud.

Is 'er noch iemand die gehoor, of recht verzoekt?
Die kome voor den dagh.

Kar.

Mijn onheyl derft u smeeken
Om recht, terwijl ik zie 't hier veylig is te spreken.

Mat.

Van hier gy razenden, en ongebonden zot.

Onlijdelijke, gaat uyt ons gezicht, wat lot
 Of onluk voert u hier: het rouwt my, ik oyt eerden
 Uw' dwaze zeën, die my mijn mogentheyte verteerden.

Kar.

'k Ben zulken straf wel waart.

Mat.

Lafharte, dit verlies
 Is uyt uw haat gebaart.

Pors.

Met u verlot, Marquies,
 'k Verwacht u t'avont voor mijn veynster.

Kar.

Ik zal blijven
 Uw dienaar, en dees eer doen aan Mevrouw bekliven.
 Mevrouw, met u verlot.

Mat.

Eer spreekt niet, maar vertrekt
 Gy razende.

Kar.

Helaas!

Mat.

Eer gy mijn toorn verwekt.

Binnen behalven Karel.

Karel alleen.

Karel, kan u gemoet verdragen of gedoogen,
 Dat het zich ziet ontleegt van Koninklijk vermoogen?
 En zijtge niet de geen, die van een slecht soldaat
 Staakt na de heerschappy, en Koninklijke staat.
 Wel op mijn moedig hart, gy zult de Kroon verwerven,
 Of manlijk en vol moedt voor haar betrachting sterven.
 En gy mijn gezellin, die dorstig en verwoet
 Veel boezemen ontsloot, 't is over tijdt, gy moet
 U slurpende tong, en holle bloetdorst laven
 In 't deughtverbastert bloet mijns machts ontglipte slaven.
 Mijn zorg rust met de nacht, verlaatme t' wijl ik schrijf
 Den doodt mijns haters, en mijn hinderpalen drijf
 De ziel ten boezem uyt, op dat de toom der landen
 My zy gelijk voorheen gestelt in dees' mijn handen.
 Gelukkig is die geen die op der aarden leeft
 Zonder eergierigheyt, of staatzucht: maar daar zwee.
 My iets in net gedacht, 't welk vordert mijn betracting,

Dat 's Porsiaas verzoek, mijn ziele neem in achting
 Uw welvaart, rooyrt de vrees, dat u dooriuchte naam
 De koopre mont ontsluit van de gewiekte faam.
 Den Hartoogh moet van kant, wil ik haar min verwerven,
 Dies ik zijn vonnis vel, en schrijve, hy moet sterven.
 Maar zacht, noch zwiert my iets in 't woelende verstant,
 Dat is Matikles doodt: mijn hart de vierschaar spant
 Van de rechtvaardigheyt; wil ik de Kroon verwerven,
 En echten Porsia, zoo moet Matilde sterven:
 Te meer, vermits dit Rijk my voor baar Koning koor.

Vierde tooneel.

Karel, Hendricus met de handt op de deegen.

MAar hoe! wat wil dit zijn, my dunkt ik iemant hoor. O hemel! wat 't zal zijn?
 bedriegen my mijn oogen: Is 't droom of spookery? wat komt zich hier vertoogen?
 Zou 't wel d'inbeelding zijn van mijn bezwalkre geest? Of is 't de schaduw van mijn
 dolheyt, dik gevreesst Van mijne haters? (ach!) ik voel mijn hart bedelven Met vreze,
 in wat vloed beschouw ik zelfs my zelven. Wie zijtge?

Hend.

'k Ben u zelfs.

Kar.

Wat zoekt gy, zeg, waar heen?

Hend.

Ik zoek mijn graf.

Kar.

Waar door?

Hend.

Door ongerechtigheên.

Kar.

Hoe! zijtge dan al doodt?

Hend.

Des doodts onzaadb're kaken
 Mijn afgesturven geest weder bestaan te braaken,
 Om u te maaken kond u ongeboorzaamheyt
 Diege hebt gepleegt.

Kar.

Aan wien?

Hend.

Aan hare Majesteyt.

Hendrik binnen.

Kar.

Toeft gy snelvluchte schaauw, en spiegel daar mijn leden
 In afgebeelt haar zelfs bezagen, hoort mijn beden:
 Maar waarom of ik volg? terwijl het is een rook,
 Een niet, een yd'le wint, misschien de damp of smook
 Van mijn bedwelmde geeft: 'k wil mijn ondankbaarheden
 Berispen, en van nu mijn hoogmoet gants vertreden,
 Ik wil my dankbaarlijk, schultplichtig, vol berouw
 Gaan werpen voor de voet van mijn hooghwaarde vrouw,
 Ik blijf haar dienstb're slaaf, terwijl dat deze bode
 My zulks belast, gewis een voorschik van de Gode.
 Porsia, schoon uw min in 't venster my verwacht,
 Ik offer mijne schult Matilde, heyl'ge nacht
 Weest mijn behullepzaam, wilt met a floers bestelpen
 Mijn qualen, en mijn ziel uyt deze warring helpen,

bin.

Vyfde bedryf.

Eerste tooneel.

De Grave Pompeo vervolgt van den ouden harder Lisardus.

Pomp.

Gy ouden, houdt gemak.

Lisar.

Hoe kan dat mooglijk wezen?
 Gy zijt het, die de helft, en 't steunsel hebt van dezen
 Elendigen gerooft, dat 's Henderik mijn zoon:
 Ach! zegt my waar hy is, of stelt hem my ten toon.
 Hebt toch medogen met het hoog getal mijn 's jaren,
 Hebt toch medogen met dees wit besneenwde haren,
 Ach! hoe bedroeft gy zoo een vaders hart? mijn Heer
 Zoo gy mijn steunsel rooft, zoo plots dees ouden neêr;
 Dies geeft my rekening van 't ovrig deel mijn 's leven.

Pomp.

Lisardus, zijt gerust.

Lis.

'k En kan my niet begeven

Tot ruste, hoe! wat 's dit? onthout gy my mijn zoon?

Pomp.

Noch eens, stelt u gerust.

Lis.

Ik daagh u voor den troon
Des Koninks, by aldien gy my niet stelt ter hande
Mijn zoon.

Tweede tooneel.

Karel uyt.

Pomp.

DAar is de Vorst, komt volgtme, dat mijn schande
My niet verrast: ik ga.

Pompeo binnen.

Lis.

Hoe qualijk kan een hart,
Van oneer overtuygt, zich veynzen, als het wart
Van Goddelijk ontzag, en hooge macht beschenen.
Och, och, 't is met my uyt. helaas! waar wil dit henen?
'k Vrees hy in 's Graven dienst zijn leven heeft gespilt?
Maar daar 's den Koning, ach! dit oude lichaam trilt
Gelijk het leut'rend riet, met neêrgeslagen oogen
Val ik angstvallige, van vaderlijk medogen
Geprikkelt, u te voet, viens hevl'ge mont 't gebit
Van reden voert, en hier als goddelijk bezit
De hoogste Heerschapp, ach! wilt u doch erbarmen
Over dees ouden stok, en vaderlijk bescharmen
Uw armen onderdaan, die van gedult berooft
De handen deerlijk wringt, en 't zilver-hairig hoofd
Van 't overige hair, door misvertrouwen, plondert.

Kar.

Wie zijt gy, wat 's u beê?

Lis.

Ik ben een dienaar onder
't Gebiedt van dezen Graaf, die my van mijnen zoon
Berooft heeft, tegens wil des vaders; toon, ey toon
U toch meewarigh, ach! doet my mijn zoon verwerven.

Karel.

Zoo hy uw' zoon u niet ter handt stelt, zal hy sterven;

Rijst op, en zijl gerust.

Lis.

Ik ku's de heyl'ge treên
Van uwe voeten, Vorst.

Kar.

Staat op, en zijt te vreên.

Lis.

Is 't droom, of spokery, of vleyen my mijn oogen?
O hemel! wat een vreught, kom wilt de tranen droogen
Die langs 't geploegde vel neêr rollen, ô mijn zoon!
Mijn eenigste vermaak, komt gy my zoo ten toon.
Omhelst my, ach, ach, ach!

Kar.

Gy ouden, wech ter zijden.

Lis.

Bedroeft gy zoo het hart uw 's vaders, kund gy 't lijden?
O hemel! wat is dit? of maakt dit zijden kleet
U dus hoogmoedig, zeg, dat gy uw plicht vergeet?
Kom, gaat met my ter plaats, daar ik gerust dit leven
Zal enden, kom, ey kom, wilt u uyt 't Hof begeven,
Hendricus, ô mijn zoon! uw eer en lijdt het niet
Dat men u minder, als gy waardig zijt, aanziet.
't Is tijdt, en meer dan rijdt, u zelven weêr te voegen
By u gelaten vee, en plaatse vol vernoegen.

Kar.

Na redens overleg, verwonder ik my van
't Bedrieghelijk gezicht, en oordeel van deez'man;
En hier in aldermeest, dat de gelijkenissen
Zijn 's zoons, den ouden doen, in keur, en oordeel missen,
Dat hy my waant te zijn, die hy verloeren heeft.
Is 't zoo, voorwaar 't is veel, dat in dit wezen zweeft
Het wezen van zijn zoon. De driften mijns gedachte
Zich schakelen te zaam aan d'achterdocht: ik achte
Dat dees voor zeeker is, die de voorlede nacht
Zich zelfs vertoonde, als my zelven, en gebracht
Door list des Koningins, daar ik, met tal van handen,
Gelijk een Gerion, de wraak een Vierschaar spanden.
Foey Karel, zijt gy zoo bedroogen van uw slaaf?
Niet Waardig u gezicht, ontbloot van goet en haaf.

Dit is re grooten schandt: Matilde uwe listen
 Die hebben my misleydt, gebreydelt eer ik 't gisten.
 Nu merk ik, dat dees boef mijn Koninklijke macht
 Gebroken heeft, en al mijn mogentheynt verkracht,
 Waar over zich mijn staat op 't hooghste heeft verwondert,
 En door dees warring' zich van my, hun Vorst, gezondert.
 Dees die my zoo gelijkt, onthoudt zich in 't salet
 Des Koningins, wel op, de wraak haar tanden wet
 Op zijn gelijkheit; wacht, ik zal de deur opbreken,
 En zijn vervloekte borst wraakgieriglijk doorsteken.
 Vertoeft gy ouden.

Lisar.

Hoe! noemt gy mijn ouden, zoon,
 Ben ik de naam onwaart van vader? toon, ey toon
 U dankbaar aan die geen, die u voor ongelokken
 Bevrijt heeft, en de muyl des wreedten doodts onttrokken.

Karel van binnen.

Ik zweer u by de Kroon, die deze haren torst,
 Dat ik doorstooten zal die eerelooze borst.
 Bedriegbelijke kluys, die zoo lang hielt gevangen
 Mijn eer, nu zijtge op, 'k zal hem zijn straffe langens;
 En deze kamer doen bestroomen met de vloet
 Zijns tranen, en de wandt vermalen met zijn bloet.

Derde tooneel.

Karel en Hendrico met bleete degens.

Hend.

'k Zal u, hoogmoedigen, uw' hooge moedt bepalen,
 En door dit gladde staal u doen ter helle dalen.
 Vermeet'le, breekt gy zoo mijn Koninklijk ontzag?

Karel.

Vervloekte, 'k zweer, dat ik door dees gestroopte dag,
 En Koninklijke handt, u zal ter helle zenden,
 In 't eeuwigknagend dal, vol jammer, en ellenden.

Vreest gy den Koning niet?

Hend.

Den Konink, die ben ik.

Karel.

O Hemel! laat my toe dat ik mijn wraak beschik.

Hend.

Hoe! zal een herder zich tegens mijn groothert zerten?
'k Zweer dat hy sterven zal.

Karel.

Geen duyvelen beletten
Mijn wraak: ik vaar hem in.

Zy vechten.

Liar.

Welk een gelijkenis
Brenge my in twijffel, wie van dees mijn zoone is.
Gy Heeren houwt gemak, en laat aan mijne jaren
Het oordeel, om u bey voor ongemak te sparen.

Karel.

Ik zweer, hy sterven zal.

Lisar.

Gy Heeren, staakt dit woên,
Hoort reden, en geeft tijt, om uwe doodt te hoên.

Karel.

Vertrekt nyt mijn gezicht, het schijnt de Opper machten
My teug'len, dat ik u niet doe in 't bloedt versmachten.
Het schijnt den Hemel u, om uw gelijkenis,
Wil sparen, die gy hebt met d'onze, zijt gewis,
Ten waar der goden wil, het zouw hier anders enden.

Hend.

Ten waar die macht my hiel, 'k zouw u ter hellen zenden.

Karel.

Wie zijtge, en van waar?

Hend.

De Konink Karel.

Karel.

Hoe!
Die zal u sterven doen.

Zy vechten weder.

Gy Heeren, staak 't gevecht, ach! helpt dit onbeyl keeren,
Trawanten, dienaars helpt, ach! helpt gy vroome Heeren.

Vierde tooneel.

Matilde, Porsia, Helena, Frederico, Pompeo, Octavio, Floro, Libio, Arnesto, Fabritio, Barlovento, gelijk uyt met bloote degens.

Matil.

'k HEb Karels stem gehooft.

Fred.

Gy Heeren, staak 't gevecht,
Door ordre van Mevrouw de Koningin, en hecht
U aan de reed'lijkheyt.

Karel.

'k Zal u mijn dapperheden
Doen proeven, en de kracht van dees gezwinde leden.

Hend.

'k Zweer dat gy sterven zult.

Fred.

Wel hoe! wat zal dit zijn?
Twee Koningen gelijk: Natuur bedriegt gy mijn?

Hend.

Gy Heeren, die te gaar, met diergestaafde eeden
Verbonden zijt aan my, en mijne waardigheeden,
Verhoedt mijn ongelijk, en mannelijk verbreekt
De hoogmoedr van dees boef, die na mijn scepter steekt.

Karel.

Gy Heeren, dit 's mijn beê, 't voorgaande te versmijten,
En hier voor my, uw Vorst, uw plicht en eedt te quijten,
Door dien uw oogen, van mijn tegenwoordigheên
Getuygen zijn geweest, kom helpt dees trots vertreên.

Pomp.

Ik sta en ben beducht, door de gelijkenisse
Van deze twee.

Hel.

Wie zou uyt dees den Konink gisse.

Matil.

Het hert dat ik hem draeg tuygt my wie Karel is.

Karel.

Mevrouw en vaart niet voort met uw bedrog, gewis
U zal uyt dit uw doen, een grooten onheyl rijzen.
Doorloopt eens uw gemoet, ik weet dat gy zult dijzen
Van dit uw voorneem af, zijt zeker en gewis,
Dat dit mijn staat, uw eer op 't hoogste schand'lijk is.
Laat af, en wilt om reên, dees mijn gelijker royen

Uyt 't Hof, en brengt mijn eer weêr in haar eerste ployen:
 Hy is gelijk een beelt dat cierlijk is vergult,
 Zoo dat zijn gloet de plaats, waar dat hy staat, vervult
 Met heerlijken glans; maar wilt gy onderwinden
 Te toetsen zijn waardy, zult u bedrogen vinden;
 Gelijk het heden blijkt, hy voert in 't oog de naam
 Eens Konings, en in waard' zoo maaktse my bequaam,

Matil.

Ik ken, en ik bely, als dat ik heb voor dezen
 Mijn Koninklijke macht, en groote gonst bewezen
 Aan een ondankbare, die d'opged ragen macht
 Versmaat heeft, en zich zelfs uyt onze gonst gebracht:
 Maar wie hy is van beyd', kan ik nier onderscheyden.

Lisar.

De eene is mijn zoon.

Matil.

Wel, zeg ons wie van beyden
 U zoon is, op dat ik daar door te wete kom
 Wie dat Don Karel is, mijn eerde bruydegom.

Lisar.

Ik wil de gonst-goddin vast houden by haar vlechten
 Terwijl zy my toelonkt, en Hendericus hechten
 Aan 't Koninklijke recht, ik veyns en kies verkeert,
 Door een geheim, 't welk my daar mijn gewisse leert.
 De vaderlijke zucht kan door 't gezicht der oogen,
 Mevrouw, tot geener tijt misleydt zijn of bedroogen,
 Gy Heeren, met verlof, reykt my uw handen t' zaam,
 Dat ik door kenlijkheên, mijn zoon, uw Konink, raam.

Hy mijn of Karel.

Deez' is mijn Henderik.

Matil.

Hy heeft zich zelfs vergeten
 Pompeo, of dees man heeft van ons doen geweten.

Lisar.

Al lang genoeg, na buys, uw rol die is volspeelt,
 Gemaakten Konink, kom, dit narren my verveelt.

Matil.

Hendricus veynst.

Hend.

Mevrouw, 'k zal u gehoorzaam wezen.

Kar.

Ik sta gelijk vervormt door het gehoor van dezen
 Meyneedigen rabaut. verrader, kent gy my?

Lisar.

Gy hebt noch recht noch reên, noch machten op nw zy,
 Om u, als tegen reên, in 't Konings ampt te dringen,
 Dit stout bestaan, gewis, zal voor uw scheenen springen:
 Gy opgeblazen zot: onlukkige heeft uw
 Dit hoofse kleedt gemaakt van uwen vader schuw?
 Haar Majestejt gelieft my 't spreken te vergeven.
 Zijn booge moedt die zy den Grave toegeschreven,
 Die hem, my tot een hoon, aantrok dit zijden kleedt,
 Waar in den jongen gantsch en al zijn plicht vergeet.

Barl.

Ha, dorst ik het bestaan, ik wed ik wel zou weten,
 Wie dat hier Koning is, of wie dat dient versmeten,
 En dat door deze seël: wil ik? ik schey 'er uyt,
 Eer dat een stok of dagg' dees mijne lippen sluyt.

Karel.

O Hemel! krijg ik zulk een looning' voor de daden,
 Daar 'k u, en uwe Staat met zegen heb verladen?
 Is dit bezolding' voor mijn diensten? hooge Goôn!
 Hoe zwaar drukt my de last van Edowardoos Kroon.

Matil.

'k Ontsla u van dien last, terwijl dat ik in ruste
 Door uwe toedoen heers de Siciljaense kuste.
 Ik dank u andermaal, en scheldt u 't dienen quijt,
 Om te vertoonen meer, die die gy niet en zijt.

Karel.

Wat zegtge? hoe? Mevrouw, met welken schijn van reden
 Kunt gy dees schelmery voor mijnen staat bekleden?

Matil.

Blijft diege zijt, en maak u tot uw reys bereyt,
 Hier is geen meer van noô geveynsde Majestejt.

Kar.

O ramp! ik barst van spijt, doet gy mijn grootheydt deynzen?

Matil.

Den herder is volmaakt, en aardig in zijn veynzen.

Pomp.

Uytmuntend' en beleeft, zijn nederigen staat
 Scheelt veel van zijn vernuft, en loffelijke daat.

Matil.

Hendrico zijt te vreên, uwe gelijkenissen,
 Zullen mijn gonst tot u tot geener tijt uytwissen.
 Zijn Majestejt gelieft, om zaaken van gewicht,

Hem te vervoegen in den Breeden-raadt, 't gezicht
Van Karels oogen, doen my 't bloedt in d' ad'ren zieden:
Ik lief hem als my zelf, en moet zijn min noch vlieden.

Alle binnen, behalven Karel en Lisardus.

Kar.

Vertrekt van hier gy slaaf, dat ik mijn levens boek
Eens overlees.

Lisar.

Ik ga verwaten zoon, die 'k vloek.

binnen.

Barl.

Ik weet hier gantsch niet af; maar luystert, 'k zal verhalen
Een Story, die u rouw en reden zal bepalen.
Eens was een Konink; houdt mijn Heer, en hoort gy niet?
Houw Karel, Henderik, of heerschap, ô verdriet!
Houw Konink.

Kar.

Wel wat 's dit?

Barl.

My dunkt dat gy ontwaakte
Alleenig op die naam, die u onlukkig maakte.
O onbedachte mensch, die naam is niet meer waart,
Voor u, gelijk voor my, een Konink in de kaart.
Gelijk het heden blijkt, dit Rijk wil discardeeren,
En acht een enkle Vrouw, of Aas meer als twee Heeren.
Uw kans die is gekeert, u luk dat is voorby.

Kar.

Rampzalige, helaas, hoe spot gy noch met my.

Barl.

Gy raast, gy baart, gy tiert, en worstelt met 't geen niet is,
En u ontslipt terwijl, door dolheyt, 't geen dat iet is.
Gaat heen verzoekt gena, een vrouw is als een wint,
Die lichtelijk verdraayt, gaat mint die u bemint.

binnen.

Karet alleen.

Ik zoek my zelfs vergeefs, daar ik my heb verlooren:
Maar daar ik my verloor, ben ik ook weêr herbooren.
Daar ik mijn hope zocht, verdweenze; dies ik houw

Niet als 't geheugen, en het reeks-snoer van berouw,
 De naam, waar door 't geluk my toeloeg, is vervlogen
 Gelijk een rook, (helaas!) en 't Koninklijk vermogen
 Gebrooken als een glas: hoe maakt zoo luttel tijdt
 De waardige, onwaart, en schelt hem 't heerschen quijt?
 Dat ik rampzalige dit ongelukkig leven
 (Dat als een kaatsbal wort van slinks geval gedreven)
 Ging overwegen in des werelts evenaar,
 Wat zou het zijn? een poel, en moortkuyl vol gevaar,
 En droef heyt; 'k weet 't getal mijns droef heên zou beschamen
 't Getal mijns hairen, doch het schijnt de Goden ramen
 En zoo voorschikken; zacht, slelt u gerust mijn ziel,
 Schoon uyt u handt de Kroon en gulden Scepter viel;
 Verzoekt ten tweedemaal genade: kan den regen
 Een harden keyzelsteen, door stage drop bewegen,
 Gy zult door uw getraan het wraak-bezittend hart
 Wel meuken, schoon 't nu van de haat bezeten wart.
 Daar komtze. die dees ziel door baar magnete stralen,
 Weet tegen wil en dank ten boezem uyt te halen.
 O hemel! toon aan my uw goetheyt, vorm haar hart,
 Dat het weêr menschelijk, gelijk voorheenen, wart.

Vyfte tooneel.

Matilde, Porsia, Helena, Pompeo, Libio, Floro. Henderico, Lisardus, Octavio, Arnestus, Fabritio, Barlovento, Frederico, en al 't Hofgezin uyt.

Karel.

Vermogende Godin, niet waard alleen te dragen
 Den scepter van dit Rijk, maar om te ondetschragen
 Veel weerden, ziet hier u onderdaan geknielt
 Voor uwe voeten, van de tegenspoet vernielt.
 Zoo 'k u niet lastig viel, of ophiel van veel zaken
 Aangaande uwen staat, ik zouw een stroom uytbraken

Van naberouw, van leet, van knaging, van getraan:
 Maar wijl 't te lastig is voor u gehoor, neem aan,
 Aanvaart dit gladde staal, en wilt het moedig stooten
 In deze borst, waar in d' ondankbaarheid geslooten,
 En als gevangen lag: ontschroeftze, en beziet,
 Of 't van die vuyle pest gezuuyvert is, of niet.
 Laat my alleen de naam, van die ik was, verwerven,
 Dit 's my genoeg Mevrouw: ik zal gelukkig sterven,
 Indien ik met de naam uw's bruygoms daal in 't graf.
 Vergunt my deze beê, en vordert uwe straf.

Matild.

Gy Heeren, 'k neem u al te zamen tot getuygen
 Van zijne reên. beaat op.

Karel.

O neen Mevrouw, het buygen
 Voor hare Majesteyt my wel en eerlijk staat.

Matild.

Mijn gonst en u waardy u zulks niet toe en laat.

Karel.

Mevrouw, wie derft zich zulks zonder uw handt, vermeten?

Matild.

Daar isze, nu staat op, u feylen zijn vergeten.

Hend.

Zijn Majesteyt ziet in mijn onschult.

Kar.

Die bevin
 Ik, in u dienstbaarheên, gedaan de Koningin.

Lisar.

Staat op; ô Henderik! want hooghebooren zielen,
 Betamen niet als voor haar Godt en Heer te knielen.

Fred.

Wel hoe, wat 's dat gezeydt?

Hend.

Hoe prangt my het gemoedt.

Lisar.

Ik zeg dees Koning is van af komst, en van bloet.
 't Welk ik bevesten zal, door loffelijke regelen,
 Die 'k heb met zorg bewaart, daar zijn des Konings zegelen,
 En onderteykening des Koningins.

Matild.

Wat 's dit?

Lisar.

Ik open u 't geheym, 't geen daar verborgen zit,

Dees is den rechten spruyt, en erfgenaam, die reden
Van zijn verandering, zal ik u gaan ontleden
Hier voor u allen; hoort, Ten tijden doe de lent

Des Konings was verwelkt, en afgerolt, het endt
 Bereykte van de kreyts zijn's overige jaren.
 Bestondt de Koningin, op eenen tijdt te baren
 Twee zoonen, van die twee, heeft d'een tot dezen dag
 My toegedragen eer en vaderlijk ontzach.
 Zy vrezend voor de haat des Konings, en verwondert
 Van zulken vreugt, heeft 't een van 't andere gezondert
 Met veel geheymenis, en gaf aan mijne zorg,
 Haar zorge over, tot een vaste wagenborg.
 Ik heb mijn last volvoert met moeyte, tsins zy ende
 Haar leven, want tot noch hy zelfs zijn zelfs niet kende.

Pomp.

Het geen dees ouden zeydt is waarlijk zoo Mevrouw,
 En mits zy zoo gelijk den and'ren zijn; zoo houw
 Ik zeker, dar de Vorst en deze broeders bennen.

Matild.

En weet gy geen bewijs waar uyt men zulks kan kennen?

Hend.

Dit kan niet mogelijk zijn, mits hy hem van dees reê
 Geslooten in een kist, deed werpen in de zee.

Pomp.

My speelt noch in 't gedacht, dat Karel op zijn krooning
 Verhaalde, van een slechte en visserlijke wooning,
 Waar uyt ik zeeker raam dat hy den and'ren is;
 Maar noch tot klaarder blijk, zal een geheymenis,
 De waarheyt van dees zaak, aan ons gezicht ontleden.
 De borst van 't eene kindt dat moet een roos bekleeden.
 Waar uyt den Vorst verdwaalt, veel dwalingen besloot,
 En dit onnozel wicht in 't woeste water goot;
 Draagt zijne Majesteyt dit teyken?

Karel.

Daar, gy Heeren,
 Zie wie den Koning is, en wie u staat te eeren.

Matild.

O hemel! wat een vreugt.

Pomp.

Ik sweere, en bely

Dat Karel onzen Vorst, en rechten Koning zy.

Kar.

En niemant als Mevrouw, zal deze ziel gebieden.

Fred.

Wat laat gy goden op der aarden niet geschieden?

Matild.

Ik blijf u dienaars.

Fred.

En ik u w dienstb're slaaf.

Hend.

Laat ik u, broeder, voor dees onverwachte gaaf
Omhelzen, Godt zy lof, die d'overige looten
Van 't koninklijk geslacht gelieft heeft te vergrooten.
Ik heylig dezen dag, waar in d'erkentenis
Van broederlijke liefd' op nieuw herboren is.

Karel.

Het onweer is voorby, dat schriklijk placht te dreygen
Ons teere jeugt, de vreugt is nu ons erf, en eygen.

Hend.

Mijn Heer met u verlof, gezegende Princes,
Die Hendriks fiere borst beheerst als een godes,
Laat doch die zelve min, die ik heb roegedragen
Uw schoonheydt, in de schijn eens Konings, noch behagen:
Uw' heusheydt, waarde maagt, aanvaard' u dienaars beê;
Want 't geen dat ik verzoek, verzoekt mijn broeder meê.
Verrijkt my met den glans van u vergode stralen,
Ach! laat op my den dauw van uw genade dalen,
Verhoort my, die geknielt verzoek u wedermin.

Helen.

Mijn Heer, in dit verzoek ik al mijn vreugde vin.
Ik zouw alleen niet u, maar meest my zelfs verkorten
Door zulk een weygering, en al mijn glory storten
In poelen van berouw: rijst op, mijn waarde, rijst,

Hend.

Ik ken my deer naauw waart die my Mevrouw bewijft.

Karel.

Indien men uwe min noch hooger kon verheffen,
Gelijk men niet en kan, ik zouze overtreffen.

Matild.

'k Dank uw genegentheydt.

Hend.

Mevrouwe, gy zult zien
Hoe veele uwe min de mijne zal gebiên;
'k Blijf eeuwig uwe slaaf.

Karel.

Gy zult aan my bevinden
Een broederlijk gemoet.

Matild.

My aan uw vriendschap binden.

Karel.

En gy, ô dapp'ren Vorst, die u wel in waardy,
In af komst, en in bloedt gelijken moogt by my.
Gy zult de Hartogin, mijn schoone nicht, genieten.

Fred.

Met die genieting Heer, zoo enden mijn verdrieten.
Mijn ziel zich eeuwiglijk aan uw waardy verbindt.

Porsia.

Nu zult gy zien mijn lief, hoe Porsia u mindt.

Libio.

O Hemel, wat een vreugt! ik schijn als opgenomen
Van blijdschap, ach mijn ziel kan zich van vreugt nauw tomen.

Hend.

De goede voorzorg die mijn vader heeft gedaan
Zal noyt, zoo lang ik leef, uyt mijn gedachten gaan:
Want ik zal heden u noch als mijn vader eeren.

Lisar.

Vorst'lijke Prins, de goôn u grootheydt steeds vermeerden,
Dat noyt door ongeval uw vreugt mach zijn gestuyt,
Tot dat het sterflot u des levens draayboom sluyt:
Leeft eeuwen lang te zaam.

Hend.

Ik dank u voor dit wenschen.

Lisar.

Den hemel stelt u t' zaam een voorbeeldt aller menschen,
In vreugtb're vruchtbaarheidt.

Fab.

Den hemel geef u luk.

Arn.

Dat u noyt tegenspoet bejegen, ramp noch druk.

Lis.

Ik wens den hemel u zoo veel gelukken schinken
Als eer aan 't blaauw gewelf vergulde lampen blinken.

Floro.

Dat noyt door ongeluk de zon mach ondergaan
Van u geluk, maar steeds in bare volbeyt staan.

Kar.

Ik wensch mijn broeder heyl.

Hend.

En ik u desgelijken.

Octav.

Dat noyt uw vrientschap mach vermind'ren noch bezwijken.

Kar.

Dat Hymens fakkel nu ons aller huwlijks bant

Met zijne gloedt bestraal, terwijl de vrede plant
Haar witte standaard inde boezem van de Vorsten.

Pomp.

O hemel! geeftze heyl, op dat ze nimmer dorsten
Naa tweedracht, op dat elk haar heyl'ge hoofden wijdt
Triomfe-kranssen, die verdueren nijt en tijt.

Alle bin.

Barl.

't Schijnt ik met deze seël moet zwieren als de zielen
Die in het Vagevuur vol droeve smarten krielen.
Want ik heb lust noch rust, zoo lange als dees schat,
Met Konings handt geprent zal staan op dit mijn bladt.
Wel dat komt zeeker braaf, zoud gy my zoo vergeten?
En nu gy Koning zijt wilt gy van my niet weten.
Laat gy nu onbeloont uw Barlovento gaan,
Neen noch niet, neen, ô neen, ey blijft een weynig staan.
Kom teyken eerst dees brief, dan meugt gy bruyloft houwen
Met vrede, 'k waarschouw u, of anders zal 't u rouwen.

Octav.

Gy zult, door 's Konings last, door my dees gift ontfaân.

Barl.

Don Batlovento zal dan straks uyt vryen gaan.

VERTOONING.

EINDE.